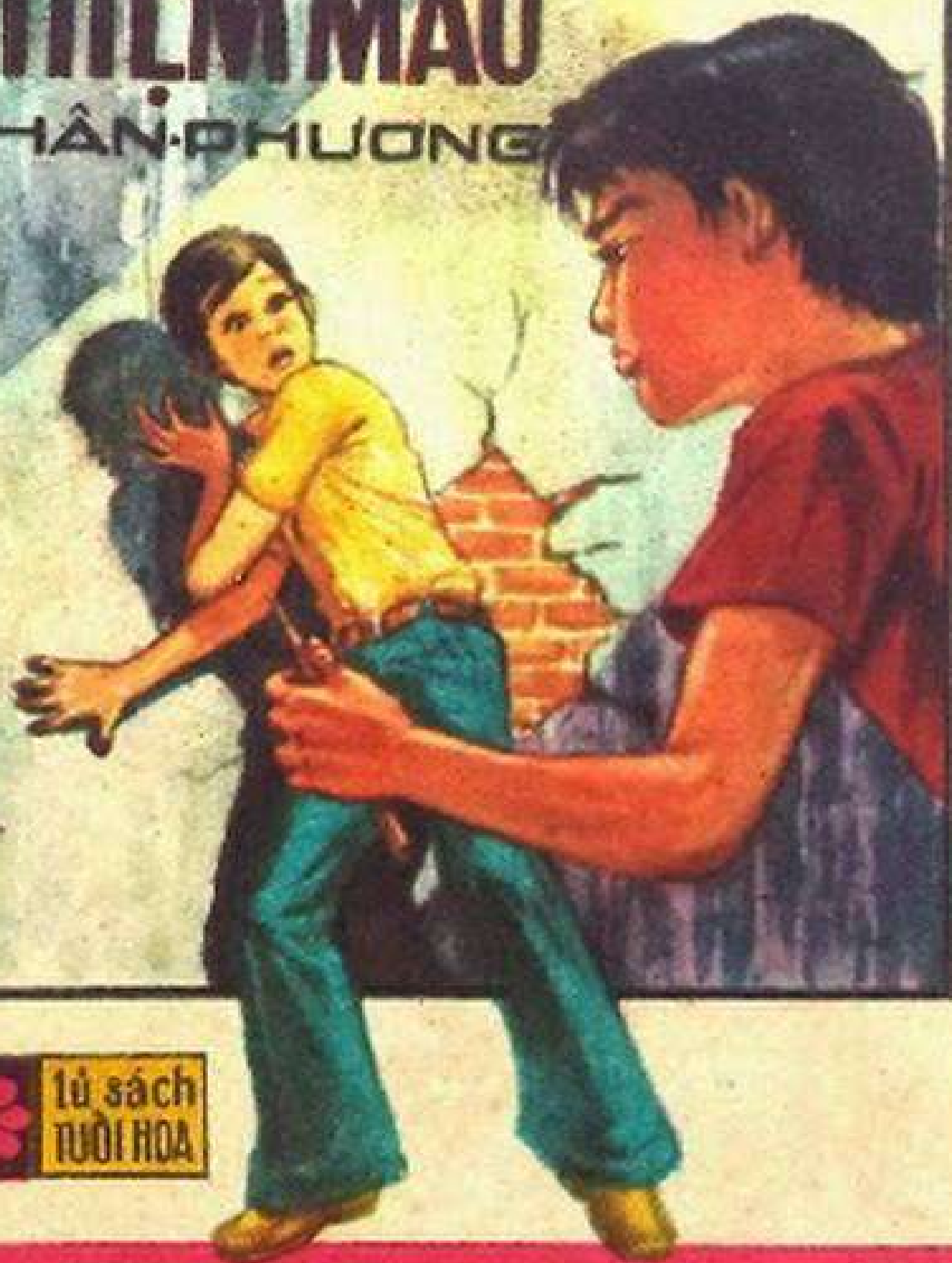

ANH NẴNG NHIỆM MÃU CHÂN PHƯƠNG

lũ sách
TUỔI HOA

Table of Contents

Chương 01	Thằng Thuận Đầu Bò
Chương 02	Trong Gia Đình
Chương 03	Một Tai Nạn Xe Hơi
Chương 04	Hộp Quẹt Máy Và Phong Thuốc Lá
Chương 05	Một Câu Tuyên Bố Ngông Cuồng
Chương 06	Cạch Đến Già
Chương 07	Bức Điện Tín
Chương 08	Tìm Người Đàn Bà
Chương 09	Bé Thu
Chương 10	Trong Căn Nhà Gỗ
Chương 11	Như Một Phép Lạ
Chương 12 (hết)	Một Vài Suy Diễn

Ánh Sáng Nhiệm Mâu
Tác giả: Chân phương
Ebook: Cuibap
Nguồn: tusachtuoihoa

Chương 01

Chàng Chuán Dầu Bè

Đến đại lộ Cộng Hòa lúc nào cũng không hay, Hiệp theo thói quen cho xe chạy chậm lại. Đây là một trong những con đường còn xứng danh là một đại lộ của Đô thành, có đường rộng cho xe lớn lướt vội vàng, có lối thênh thang cho xe hai bánh chạy ung dung, có lề lót gạch phẳng phiu và nhất là có bóng mát, thật nhiều bóng mát cho người đi bộ.

Ở đây, mỗi người cất bước là một vì vương tiên giữa hai hàng cây sừng sững như những tên lính khổng lồ đứng thẳng tắp giương lên thật cao những chiếc lọng thiên nhiên lợp bằng lá cây xanh ngắt.

Dù bạn đến đâu, Hiệp cũng không nỡ cho xe chạy nhanh trong cái khung cảnh êm đềm ấy. Nó gọi lại trong đầu chàng bao nhiêu kỷ niệm ngọt ngào của thời thơ ấu. Bao nhiêu buổi sáng mát rượi, bao nhiêu buổi chiều dịu dịu, chàng đã được cùng các bạn nô đùa thỏa thích nơi đây trong khi ở đằng kia, không xa, trời nắng như đổ lửa.

Hiệp mỉm cười ôn lại những trận đấu sức cùng các bạn ngày nào trong bóng cây râm mát.

Bỗng chàng giật mình thấy một toán sáu bảy cậu học sinh trạc 14, 15 tuổi đang sắp sửa đánh nhau. Đánh nhau thật sự chứ không phải giả ngợ như ngày xưa chàng nô giỡn cùng chúng bạn.

Một bên hai cậu, một bên đông gấp đôi, bốn cậu, đã quăng cặp xuống đường, sắp xông vào đâm đá.

Hiệp ngừng xe, chưa kịp chạy lại can thiệp đã thấy từ đâu phóng tới một cậu học sinh thứ bảy cũng trạc tuổi sáu cậu kia.

Cậu này giang hai tay tách sáu người ra làm hai toán.

- Thôi – cậu ôn tồn nói – cho tôi xin đi, anh em cả mà, đánh nhau chi cho mệt, kỳ lắm!

Hiệp ngạc nhiên, bụng bảo dạ tiếng ai nghe quen quen như tiếng thằng Thuận. Vẫn ngồi yên trên xe lúc này đã đậu sát lề, chàng gỡ cặp kính râm ra coi, thấy quả là cháu mình, lại đeo kính lên, lặng yên thử xem nó hòa giải các bạn của nó ra sao.

Thuận, một tay cầm cặp, vẫn tươi cười giang rộng hai tay như một đôi cánh xòe ra giữa hai toán đứng ngó nhau gườm gườm.

Quay sang bên phải, nó bảo hai cậu vốn là bạn cũ ở gần nhà:

- Thiết, Thực, hai bác đang trông ở nhà kìa! Nghỉ hai giờ cuối, sao còn lạng quạng ở đây? Về nhà lẹ đi kéo hai bác la cho đó!

Rồi quay sang bên trái, nó ngạc nhiên nhận được một người quen:

- Ủa! Lợi hả? – nó hỏi – Giờ này chưa đi học sao? Hà hà, anh phải mách anh Lộc trị tội cậu này mới được!

- Giáo sư bệnh – Lợi vội bào chữa – chúng em cũng được nghỉ hai giờ chót mà.

- Ờ, thôi được – Thuận nói – Lợi về đi. Cả ba anh nữa. Học trò với nhau cả mà, ai lại nói chuyện phải trái với nhau bằng đấm đá bao giờ!

Thằng Lực, to con và vẻ mặt ba trợn nhất trong đám bạn thằng Lợi, định sừng sộ. Thằng Lợi vội gạt đi, cướp lời:

- Vâng, vâng, chúng em về... Dĩ hòa vi quý mà anh!

Trong khi hai anh em thằng Thiết dất nhau đi vô hướng đường Lý Thái Tổ thì Thuận rảo bước đi còn ngoái lại bảo Lợi:

- Lợi vô nói với anh Lộc tối nay ghé chơi anh Thuận nghe!

- Dạ, anh Thuận nhớ đừng mách anh em đấy nhé.

- Ờ!

Hiệp mỉm cười, sắp nổ máy cho xe chạy, bỗng ngưng lại lắng tai nghe.

- Lợi, thằng nào đó? – Lực hậm hực hỏi bạn – Thằng Thuận nào mà mày có vẻ ngán dữ vậy?

- Anh Thuận bạn thân của anh Lộc tao đó. Khỏe lắm mày ơi! Mày đánh không lại đâu!

- Nhưng tao không thích nó can cái kiểu đàn anh ấy – Lực vẫn âm ức nói – Đánh không lại, tao cũng không ngán.

Thằng Lợi cười cười:

- Biết rồi. tao thấy bộ dạng mày muốn ăn đòn nên phải cướp lời không để cho mày gây sự. Bộ mày chưa nghe tiếng Thuận đầu bò sao?

- Chưa, nó ghê gớm như thế nào, nói tao nghe đi.

- Oai hùng không thể tả! – Lợi ba hoa kể – Chẳng những một mình thằng Lực chả đi đến đâu, cho luôn cả ba thằng chúng mày xúm vào, ảnh cũng đá bay trong nháy mắt. Đền anh Lộc tao sừng nhất trường, muốn hạ tụi du đặng choai choai xóm Sáu Lèo để cho các em lớp Sáu khỏi phải nạp tiền mãi lộ, còn phải nhờ anh Thuận giúp một tay mới xong. Chúng mày biết không, năm sáu thằng đen chùi chũi và đô thật là đô, có cả dao con chó nữa, thế mà hai anh ấy tay không đánh cho một trận bò lê bò càng, cạch không dám bắt nạt và làm tiền các em nhỏ nữa...

Thằng Chi nãy giờ đứng im, lên tiếng hỏi:

- Thằng chả cùng học với anh mày ở Chu văn An hả, Lợi?

- Đâu có!

- Nhưng chắc cũng trên chúng mình vài lớp? – Chi hỏi gặng.

- Đâu có! – Lợi nhắc lại như một điệp khúc.

- Vậy cũng mới có lớp Mười thôi à? Thế mà ra vẻ đàn anh ghê ta!

- Đàn anh là ở tư cách – Lợi cãi – Đàn anh là ở lối xử sự chứ ở đời bộ mày tưởng mỗi lúc đứng ra vỗ ngực khoe học lớp mấy lớp mấy ở trường này trường kia, hay vác bằng cấp ra lòe cho thiên hạ sợ mà làm đàn anh được người ta hay sao? Nói cho chúng mày biết mà ngán luôn. Anh Thuận đang học lớp Tư đó.

- Lớp Tư là sao?

- Lớp Tư là lớp Tư tiểu học chứ còn là sao nữa. Được không?

- Ủa, sao kỳ vậy? – cả ba đưa tròn mắt ngạc nhiên kêu – Mày nói giỡn sao hả Lợi?

- Đâu có giỡn – Lợi quả quyết – anh Thuận cùng học với anh Lộc tao từ lớp Một, lớp Hai tiểu học. Bây giờ anh tao sắp thi Tú Tài I mà anh Thuận vẫn lẹt đẹt ở lớp Tư. Chúng mày thấy có kỳ không?

- Kỳ chứ sao không kỳ! Tao chưa thấy ai chậm chạp một cách quá quắt như vậy.

Lợi thở dài, đáp lời thằng Chi:

- Không phải là chậm, mà ơi! Vì có chậm cũng chỉ chậm đến hai năm là cùng, chứ đâu có thua sút đến những sáu bảy năm lận. Ông ấy cứ lằng nhằng leo từ lớp Một lên đến lớp Năm, rồi lại mỗi năm mỗi tụt xuống một lớp. Lại leo lên, lại tụt xuống, y như ngày xưa người ta leo cột mỡ, quanh đi quẩn lại đến nay lớn xộn vẫn còn ở lớp Tư.

Thằng Lực đã hết cau có, phì cười nói khôi hài:

- Không biết chừng cuối năm nay ông ấy dám “lên” lớp Ba cho mà coi!

- Dám lắm! – Lợi trả lời, nét mặt nghiêm trang.

Thằng Ngoan, đưa thứ tư trong bọn, lên tiếng:

- Tao chắc gia đình nó bê bối, thả lỏng cho nó chơi rông tối ngày, không ai nhòm ngó chi đến bài vở của nó chứ gì.

- Khỏi có bê bối đi! – Lợi hăng hái cãi – Mà biết ba anh ấy là ai không? Bác sĩ lận. Ông bác sĩ Hòa hay chữa thí cho người ta đó! Ông nội anh ấy cũng là giáo sư nữa chứ bộ giỡn sao! Ai cũng dư sức nhồi cả đồng chữ vào trong đầu anh, nhưng chữ vẫn không chịu vô mới ức người ta chứ!

Thằng Lực cười hì hì, vỗ tay vào đùi bôm bốp, có vẻ khoái chí.

- Tao hiểu rồi – nó nói – Tao hiểu vì sao người ta gọi nó là thằng Thuận đầu bò rồi. Có phải vì nó quá tối dạ nên thầy giáo hay bạn bè mới sỉ vả nó như vậy không, hả Lợi?

- Đúng – Lợi gật đầu đáp – nhưng cũng chỉ đúng có một phần mà thôi. Phần khác, người ta cho anh ấy là đầu bò đầu bươu vì anh ấy bướng bỉnh không chịu được. Có điều cái bướng của anh ấy là cái bướng hay mà chúng ta phải học. Anh Lộc tao bảo đó là cái tính bất khuất của người anh hùng. Nghĩa là khi nhận thấy mình có lẽ phải nhất định bênh vực lẽ phải đó cho bằng được. Có lần anh ấy dám đánh nhau với hai tên anh chị to lớn, mặt mũi dữ dằn, để che chở cho một thằng nhỏ bị chúng hà hiếp. Anh ấy yếu sức, yếu thế bị đòn đau nhưng không chịu lùi bước, rốt cuộc hai thằng kia sợ cái gan lì của anh ấy mà phải chào thua đó.

- Thảo nào – Thằng Lực kết luận – thảo nào tao thấy thằng Lợi sợ nó một phép. Cả tao, tao cũng đâm ra phục nó nữa mới chết chứ!

Bốn đứa kéo nhau bè, vẫn tiếp tục nói chuyện huyền thuyên.

Hiệp thở dài, nổ máy cho xe lướt nhẹ trên những vũng nắng đọng rải rác trên mặt đường láng bóng. Gió reo vui trong lá, nhưng lòng người băng

khuâng, buồn vui lẫn lộn, buồn nhiều hơn vui...

Chương 02

Trong Gia Đình

Dang ngồi đọc báo, Hiệp nghe tiếng cửa mở, ngừng đầu lên, ngó thấy bà Hòa, người chị dâu, vừa bước vào vừa niềm nở hỏi han:

- Chú ba đã đi làm về đây à?

- Thưa chị vắng – Hiệp đáp – chị đi đâu về mà em thấy chị có ý vui tươi hơn mọi ngày?

- Tôi lại đang trường thành cháu Thuận đó chú.

Ngồi xuống chiếc ghế bành trước mặt em, bà Hòa thông thả kể:

- Thế này, chiều qua tôi nhận được thư ông Hiệu trưởng mời tới trường để nói về việc học của cháu. Mấy năm nay, mỗi lần nhận được thư mời như vậy là y như rằng ông ấy cho hay thành cháu của chú học không được, phải xuống lớp. Tôi rầu hết sức. Ông và ba nó cũng buồn không kém. Bởi vậy, lần này được thư, tôi lại trường mà không trình ông hay trước, cũng không cho ba nó hay luôn nữa. May sao bữa nay “hên”. Trông nét mặt của ông Hiệu trưởng và nụ cười của ông ấy, tôi yên tâm được phần nào. Quả nhiên ông ấy hân hoan báo cho biết cháu đã có tiến bộ đôi chút, nếu cố gắng cuối năm có thể lên lớp được...

Ngưng mấy giây để lấy hơi, bà Hòa nói tiếp:

- Tôi cứ lo ngay ngáy phen này cháu phải xuống lớp Ba thì cực không biết thế nào mà kể.

- Ông Hiệu trưởng có cho biết hạnh kiểm của cháu ra sao không hả chị?

- Có chứ! Trường này tuy nhỏ nhưng lo việc giáo dục rất đứng đắn. Bao giờ hạnh kiểm cũng được chú trọng đến trước việc học hành. Và cháu chú tháng nào cũng được điểm hạnh kiểm tối đa, 10 trên 10, đó chú.

- Vâng, vậy cũng mừng – Hiệp nói – Chứ học đã kém mà hạnh kiểm lại bết bát thì thật là “hết thuốc chữa”.

Bà Hòa tâm sự với em:

- Nói chú mừng, lần nào ông Hiệu trưởng cũng khen cháu có hạnh kiểm gương mẫu, anh chị cũng được an ủi phần nào. Ông ấy thường nói như thế này : Học sinh chỉ cần hiền, ngoan, lễ phép là đủ được 10 trên 10 điểm hạnh kiểm một cách dễ dàng. Cháu Thuận không những hiền, ngoan, mà còn rất tốt bụng, hay bênh vực kẻ yếu và thích giúp đỡ mọi người. Cháu xứng đáng được một số điểm gấp đôi, nhưng tôi rất tiếc không thể phê điểm ra ngoài thông lệ được. Do đó, tôi xin nhắc lại, tôi quý cháu lắm nên vẫn giữ cháu ở đây để cố gắng làm sao cho một ngày kia trí tuệ cháu được mở mang cho bằng người ta.

- Vậy ra – Hiệp nói – việc học của cháu chẳng những là một nỗi gian truân đối với gia đình ta mà còn là một thử thách đối với trường học của cháu nữa.

- Phải rồi – bà Hòa nói – Tuy nhiên, ông Hiệu trưởng có lo cũng lo có chừng, chứ ba nó lo, tôi thấy thật tội. Ai đời làm việc suốt ngày ở nhà thương, tối về ăn vội vàng miếng cơm rồi xoay tròn ra dạy con học mà chẳng thấy tiến bộ được chút xíu nào, chú bảo có tức không chứ! Anh ấy kiên nhẫn hết sức, cố không đánh con, không sỉ vả con, song đôi lúc giận quá cũng không dằn được, thế là quát tháo ầm nhà, rớt cuộc cháu đã tối dạ lại càng thêm rối trí. Nghĩ tội cho cả hai cha con!

- Nhưng dù sao cũng tội cho thành con hơn!

Bác sĩ Hòa về từ lúc nào không ai nghe thấy tiếng xe, mở cửa bước vào góp chuyện. Ông đăm chiêu ngồi xuống, tiếp:

- Trông mặt cháu nó lúc ngồi học thấy tội nghiệp vô cùng, chú ạ! Đôi mi mắt nặng nề sụp xuống khiến cho toàn khuôn mặt của nó có một nét đần độn lạ thường. Nghĩ xót xa cho con, lại chua xót luôn cả cho chính mình.

Ông Hòa bước tới trường kỷ ngồi xuống cạnh Hiệp trong khi bà Hòa đứng dậy lấy nước cho chồng giải khát với em.

- Chú ba à – ông Hòa tâm sự - từ ngày ông thấy tôi nổi nóng đánh mắng cháu, ông không cho tôi kèm cháu nữa. Ông có tuổi, ông kiên nhẫn hơn, khoa sư phạm lại là nghề tay mặt của ông nữa nên dạy cháu có tiến bộ hơn đôi chút.

- Mình à – bà Hòa hỏi chồng – có khi nó tiến bộ nhờ những lúc nó học truyền khẩu với chú sau những buổi tập võ ngoài vườn cũng chưa biết

chừng.

- Không biết nữa – ông Hòa mỉm cười đáp – Chỉ những khi thăng Thuận tập võ, tôi mới thấy những nét thông minh của nó xuất hiện. Từ ngày chú đổi về đây, mãi đến hôm nghỉ cuối tuần lễ trước, tôi mới có dịp coi chú dạy cháu đánh quyền, tôi nhận thấy đôi mắt của cháu quắc lên thật sáng. Tôi nghĩ mắt ấy phải là mắt của một người thông minh mới phải. Bữa ấy tôi nhận thấy : học với tôi, cháu như một con cá tội nghiệp mắc cạn, khác hẳn lúc tập với chú, nó như loài thủy tộc được vẫy vùng dưới nước.

- Hay là mình cho con theo nghiệp võ? – Bà Hòa nhỏ nhẹ ướm lời.

- Văn hay võ không thành vấn đề – ông Hòa trả lời – điều cốt yếu là phải có một căn bản học trước đã. Không lẽ để cho con cam phận làm lính i tờ hay sao?

- Thưa anh – Hiệp nói – em nghiệm thấy cháu chỉ học chữ là không kham, thuộc đó rồi quên ngay đó, còn học võ thì cháu sáng dạ lắm. Ngoài ra, kiến thức thông thường của cháu cũng không đến nỗi tệ. Em nghĩ hay là cơ thể của cháu có một cái gì không ổn.

- Có lẽ thế – ông Hòa đáp – tôi cũng nghĩ vậy. Tôi đã gia công nghiên cứu mà chưa rõ được nguyên nhân...

Khi bà Hòa vào nhà trong lo cơm nước, ông Hòa đứng dậy, đi đi lại lại trong phòng một lúc như đắn đo suy nghĩ, rồi lại ngồi xuống cạnh em tâm sự:

- Nếu cháu bệnh, anh có bốn phận phải chữa cho kỳ lành mới thôi, chú nghĩ coi ai đời cha làm bác sĩ mà con học hành dốt nát quá như vậy. Lắm lúc nghĩ mà mắc cỡ.

- Anh cũng đừng quá nghĩ ngợi – Hiệp khuyên – Buồn là buồn chung cho cả gia đình, chứ không riêng gì anh hay cháu...

- Không, chú hiểu lầm tôi – ông Hòa mỉm cười ngắt lời em – Không phải tôi mắc cỡ vì có con học dốt, mà mắc cỡ vì không chữa được cho con khỏi dốt. Mắc cỡ hơn một bực nữa là mình làm thuốc mà xét ra không có từ tâm bằng nó...

Ông Hòa hăng hái nói tiếp trong khi Hiệp ngơ ngác không hiểu kịp ý người anh:

- Như chú thấy, tôi muốn giữ tròn đạo làm thầy của một lương y nên suốt ngày tận tụy ở nhà thương và không hề nghĩ đến chuyện mở phòng mạch tư như người ta. Ai ngờ chính thằng cháu ngu đần của chú lại có sáng kiến thúc đẩy cha nó mở một phòng mạch nho nhỏ ở nhà. Để chi, chú biết không? Để chữa miễn phí cho bà con cô bác ở quanh đây, trong những hẻm bùn lầy nước đọng. Họ quá nghèo để vào bệnh viện tư, và quá bận về sinh kế để có thì giờ chầu chực tại các bệnh viện công. Thành thử phòng mạch của tôi được việc cho họ vô cùng. Và tôi cảm thấy mình hữu ích cho đồng bào hơn trước.

- Vậy mà khi mới đổi về đây, em cứ tưởng anh mở phòng mạch để đỡ đần thêm cho chị chút đỉnh đây chứ!

- Đã hết đâu chú! Từ ngày ông nội thấy tôi hay gắt mắng cháu, ông không cho tôi dạy cháu nữa. Mỗi ngày ông dành ra ít giờ kèm riêng cho cháu. Được mấy hôm, cháu chú đã tử tế xin với ông nội dạy luôn cho ít chục đứa nhỏ thất học trong xóm. Ông nội ừ rồi, nó lại nhõng nhẽo bắt bà nội và mẹ nó khâu vá những quần áo cũ còn tốt cho những gia đình quá rách.

- Ái chà – Hiệp bật cười lớn – thằng nhỏ vậy mà có óc lãnh đạo. Thế nào cũng có ngày cậu cả bắt chú cậu dạy võ cho tất cả các trẻ con trong khu phố!

- Dám lắm, chú ơi! – bà Hòa từ trong nhà bước ra góp chuyện – Ông bảo thằng bé này tuy tư chất kém cỏi nhưng ngày sau có thể khá được vì, ông nói, nó biết “trồng cây Đức”. Ông dạy cả nhà phải lo làm điều lành để phúc lại cho con cháu...

Ông Hòa cười hề hề bảo vợ và em trai:

- Đó là những chuyện siêu hình, tôi không dám có ý kiến sợ cụ chửi chết. Nhưng tôi nghĩ nếu mình làm điều lành chỉ cốt để cầu hưởng phúc về sau, chẳng hóa ra mình cầu lợi bằng cách “đầu tư” cho tương lai sao? Theo ý tôi, tất cả những gì gia đình ta có thể làm cho xã hội chỉ là một đóng góp nhỏ nhoi giúp san bằng những chênh lệch quá đáng và có quá nhiều ở chung quanh ta mà thôi.

Trời đất sinh ra con người, ai cũng như ai. Thế mà ta ở nhà lâu, áo quần lành lặn, con cái được ăn học đàng hoàng, trong khi cách đây chỉ ba bước, thiên hạ chui rúc trong những căn nhà ổ chuột, áo quần rách rưới, trẻ con

thất học, lêu lổng... Sự bất công thật quá rõ ràng. Mình không tạo ra nó, nhưng chính mình nghiêm nhiên hưởng thụ nó, mới chết chứ! Cho nên tôi nghĩ mình có làm phước được tí nào chẳng qua cũng chỉ để cho mình khỏi tự thẹn với chính mình mà thôi...

Ông bác sĩ đang nói thao thao thì Thuận và Thuần, chị nó, đi học về, cùng bước vào phòng khách.

- Thưa ba má, thưa chú, con đi học đã về.

- Ờ, Thuận hôm nay có thuộc bài không?

Hiệp kéo Thuận vào lòng. Nó sụm mặt thưa:

- Thưa chú, cháu xui quá! Chiều nay con tưởng lượm ngon ơ 20 điểm, ai ngờ suýt nữa bị ăn hột vịt.

- Sao vậy? Lại không thuộc bài chứ gì? – Hiệp hỏi.

- Không phải. Con có thuộc nhưng cô không kêu trả bài. Cô hỏi một câu để thử coi học trò có hiểu rõ bài không. Con giơ tay xin trả lời. Nhiều đứa cũng giơ tay. Cô trở con. Con đứng lên, nói được một câu suôn sẻ, thấy cô gật đầu đã mừng, rồi bỗng dưng con quên khuấy hết những gì phải nói tiếp. Một phút trước, dường như con thấy câu trả lời hiện ra thật rõ trong đầu óc con như được viết bằng phấn trắng trên một tấm bảng đen. Nhưng một phút sau, tất cả dường như bị một bàn tay vô hình xóa hết đi, không còn một nét. Chung hững, con đứng ì ra, không nói tiếp được, mắc cỡ hết sức. May cô thông cảm nên không trách mắng và cũng không cho điểm xấu.

Hiệp ôn tồn gạn hỏi:

- Cái điều con vừa nói với chú là một “hiện tượng”. Vậy cái hiện tượng ấy có thường xảy ra cho con không?

- Thưa chú, có. Nhiều bài ông giảng lại cho con, con nhớ ngay và khi trả bài, tưởng chừng có thể đọc rành mạch từng hàng chữ viết rõ ràng trong óc. Ấc cái những hàng chữ ấy thoát hiện thoát mờ, nên nhiều khi tưởng thuộc mười mười bỗng hóa ra chẳng thuộc một chữ nào.

Thuận nói tiếp trong khi Hiệp còn trầm ngâm suy nghĩ:

- Chú à, có lúc nằm chơi nghe chị Thuần học, con cũng hiểu đôi chút và cũng có khi thuộc từng đoạn nữa. Con không dám khoe vì sợ chị mắng là nói láo. Có lần chị làm toán viết sai mấy con số trên bảng, con bảo chị và

định sửa lại giùm cho chị, nhưng vừa cầm cục phấn bỗng quên không biết phải sửa ra sao...

Thuận nãy giờ ngồi thủ thỉ cạnh mẹ bỗng nói xen vào:

- Thưa chú, đúng như vậy đó. Con coi lại quả nhiên con toán ấy sai. Kể cũng lạ, chú nhỉ?

- Giá tấm bảng trong óc con không bị xóa hoài hoài một cách ngang xương như vậy, có phải sung sướng biết bao không! – Thuận than thở.

- Vậy thì em tôi thành nhà thông thái mấy hồi! – Thuận cười trêu em.

- Và giỏi hơn chị là cái chắc! – Thuận cũng cười trêu lại.

- Còn lâu, em ơi!

- Rồi chị coi! – Thuận nói với nhiều tin tưởng – Để rồi chị coi. Em có cảm giác một ngày không xa, em sẽ vỡ trí và không còn cù lần như thế này mãi đâu.

Chương 03

Một Tai Nạn Xe Hơi

Bãi biển Vũng Tàu vừa trở lại là một nơi nghỉ mát lý tưởng của miền Nam. Không còn những hoạt cảnh lố lăng, và cũng không còn lối sống xô bồ của trai tứ chiếng, gái giang hồ nữa. Trên mặt biển không còn nhấp nhô những mảng váng dầu đen nhánh cũng như hai bên ven đường đã biến mất những chiếc xe hơi sặc sỡ và nghênh ngang.

Ở Bãi Trước, ở Bãi Sau, ở Ô Quán, nơi đâu cũng nước biển trong xanh, cũng gió biển mát lành.

Buổi sáng, Hiệp, Thuận và Lộc, bạn nó, ba chú cháu bơi lội, nô đùa, vùng vẫy chán chê rồi mới chịu lên bờ dắt nhau đi ăn lót dạ.

Ăn xong, Hiệp thuê một chiếc ghé bố, nằm hóng mát dưới bóng cây dương liễu trong khi Thuận, Lộc rủ nhau đi dạo quanh bờ biển.

Bỗng đằng xa, trên đại lộ, có tiếng bánh xe hơi thảng gập rít gai rợn trên đường, tiếng va chạm mạnh, tiếng thủy tinh vỡ loảng xoảng cùng với nhiều tiếng hét thất thanh.

Như một đàn kiến nhậy cảm, người lớn, trẻ con từ trong nhà, từ bờ biển đổ xô lại thật nhanh, đứng chen đặc chung quanh nơi xảy ra tai nạn như bầu vào một cục mật khổng lồ đen nhánh.

Mọi người đều xúc động mặc dầu họ không được chính mắt thấy từ đầu tai nạn. Thấy rõ nguy cơ từ 30 giây trước, chỉ có ba người : một bà mẹ, người lái xe và một viên cảnh sát.

Đường lúc đó vắng, cả trên lề, cả trên mặt lộ.

Trên lề, một thiếu phụ tuổi trạc 30, tay dắt cậu con trai chừng 4, 5 tuổi, thung dung dạo mát dưới hàng cây cao vút. Cậu bé chơi thích thú với một quả bóng xa, tay nắm chặt sợi dây cho quả bóng lơ lửng trên đầu ngót một thước. Chưa vừa ý, cậu bé còn cố rút tay ra khỏi tay người mẹ, rồi chạy

trước người mẹ mấy bước để cả hai tay được tự do chơi với quả bóng cho thỏa thích.

Thiếu phụ mỉm cười bước theo, mắt không rời cậu bé đi tung tăng trên khoảng lề đường thật sạch.

Bỗng quả bóng vọt bay chập chờn ra giữa lộ : sợi chỉ mảnh mai buộc quả bóng đã sút khỏi bàn tay mũm mĩm nhưng vụng về của cậu bé. Nhanh như cát, cậu bé chạy theo quả bóng vừa đúng lúc một chiếc xe hơi từ xa lao vút tới với một tốc độ đường trường. Cái chết thảm thương của đứa trẻ ngây thơ, Tử thần đã nắm chắc trong tay, người mẹ hét hoảng hét lên một tiếng, lao vội theo con.

Thằng nhỏ vấp té. Người mẹ cuống cẳng té theo. Vừa vịn chiếc xe hơi lồng lên như một thú dữ điên cuồng chồm tới. Hai mẹ con mười phần chắc chết cả mười.

Xe chạy rất nhanh nhưng người lái xe rất tinh mắt đã thấy mối nguy từ lúc cậu bé vừa chạy xuống đường. Can đảm và trầm tĩnh phi thường, y hãm bớt tốc lực, ngoặt tay mặt cho xe leo lên lề, đụng vào một cây trụ đèn và đứng tấp lại.

Lạnh lẽo nhưng không luống cuống, y mở cửa xe bước xuống, chạy ra nâng cậu bé dậy. Như một gốc cây con vừa nhú khỏi mặt đất không coi bao tổ ra gì, nó nhoẻn miệng cười, hai tay ôm chặt quả bóng màu như sợ người ta giật mất.

- May quá! – Người đàn ông nói – Cậu bé không hề hấn gì.

Y mừng rỡ ra mặt, hai tay phủi vội vàng những vệt bụi bám vào áo quần thằng nhỏ.

Mẹ nó mặt cắt không còn hột máu, ôm choàng lấy đứa con, xúc động, khóc nức nở.

- Cám ơn ông – bà ta nói – Ông tránh hay quá. Cháu nó dại... Tưởng chết cả hai mẹ con...

Viên cảnh sát đứng gác ở đầu đường đã để ý đến chiếc xe phóng quá nhanh này. Chưa kịp huýt còi gọi lại thì tân kịch đã bắt đầu xảy ra lẹ như chiếu trên màn bạc, đành cưỡi xe máy dầu lao tới.

Giơ tay chào lễ phép nhưng giọng nói nghiêm khắc, y hỏi người lái xe:

- Đi trong thành phố, sao ông cho xe chạy nhanh quá vậy?

- Dạ, tôi xin nhận lỗi – người kia nhũn nhận trả lời – Cũng may mà tránh kịp đó ông, nếu không thì thật là tai hại.

- Phải – người cảnh binh ôn tồn khen – Ông can đảm và bình tĩnh lắm, nếu không còn chi là tính mạng của bà đây và cậu nhỏ. Tuy nhiên, ông phạm luật đi đường, tôi có bốn phạt làm biên bản. Xin ông vui lòng cho coi căn cước và thẻ chủ quyền xe.

- Dạ.

Người xem túa đến mỗi lúc một đông. Kẻ vuốt má thằng bé, người suýt soa ngó vết bánh xe cây trên mặt lộ. Chỗ này trầm trở khen người lái giỏi, chỗ kia ước lượng tốc độ chiếc xe, căn cứ vào vết móp của chiếc cản, vào độ cong của cây trụ đèn. Mỗi người một lời, mỗi người một ý kiến, chả ai giống ai. Tất cả như thích thú được góp phần của mình vào một biến cố chẳng những vô hại mà còn làm cho sôi động cái không khí tuy êm đềm nhưng hơi buồn tẻ của bờ biển sắp đến giờ nắng gắt.

Trong đám người hiếu kỳ này dĩ nhiên có cả thằng Thuận và thằng Lộc. Một đứa ngó viên cảnh binh lúi húi làm biên bản, một đứa nhìn chăm chăm vào mặt người lái xe tài ba suýt gây ra tai nạn chết người.

***

Hiệp đang nằm lơ đãng nhìn trời, nhìn nước thì thấy thằng Thuận, thằng Lộc chạy ùa về, reo lên và tranh nhau khoe:

- Chú ơi, đằng kia vừa có một tai nạn xe hơi.

- Biết rồi, chú có nghe thấy tiếng bánh xe thảng gập và tiếng kính vỡ loảng xoảng. Có ai việc gì không?

- Thưa chú không – Lộc trả lời – Người lái xe giỏi thật là giỏi. Chỉ một li một leo nữa là cán chết hai mẹ con thằng nhỏ chạy bắt tử xuống đường.

- Tránh khỏi cán chết người – Thuận tiếp lời bạn – nhưng xe leo lên lè và tông vào cây trụ đèn. May phước không có ai đi hay đứng lảng cháng ở chỗ đó, nếu không thì thật là chết oan mạng.

Hiệp không mấy chú ý đến lời tường thuật của hai đứa cho đến khi chúng cao hứng đồ nhau.

- Tao đổ mày – Lộc nói – cái xe có cái gì lạ không nào?

- Xe Peugeot, sơn đen – Thuận đáp – Càng bị móp, bể đèn bên tay trái.

- Ai chả biết là xe Peugeot sơn đen – Lộc cười chế nhạo – Ai chả biết...

Thuận vội cướp lời bạn:

- Tao hiểu rồi. Tại mày nói không rành chứ. Có phải mày định nói đến cái xe hoạt động ra làm sao không? Tao thấy nó cứ lượn đi lượn lại loanh quanh trong thị xã, hết Bãi Trước đến Bãi Sau. Phải vậy không nào?

- Đúng rồi! – Lộc lại hỏi tiếp – Thế còn gì nữa không đây?

- Còn, còn – Thuận ngập ngừng suy nghĩ – còn chứ! Lúc trước, khi xe lượn đi lượn lại như vừa nói, nó chỉ chạy với tốc độ bình thường chứ không quá nhanh như lúc sắp gây ra tai nạn.

- Giỏi, giỏi! Tao khen mày đó!

- Bây giờ đến lượt tao đó mày đó nghe – Thuận nói.

- Ờ, đó đi, cứ việc!

- Vậy tao đó mày xe bắt đầu chạy như ngựa chững từ chỗ nào?

- Dễ ợt! – Lộc đáp – Từ trước cửa Ty Bưu điện.

- Đúng! Nhưng vào lúc nào, biết không?

- Biết chứ! Lúc mười giờ thiếu hai phút đó bồ!

- Giỏi! Thằng bé này thế mà giỏi!

Hiệp ngạc nhiên, ngồi hẳn lên, nhìn hai đứa hỏi:

- Ủa! Hai thằng này làm chi mà điều tra người ta kỹ lưỡng thế?

- Thưa chú – Thuận đáp – chúng con thả bộ đi loanh quanh các đường trong thị xã. Xe hơi ở đây ít quá. Không kể vài chiếc đậu sát lề đường, chỉ có mỗi một chiếc Peugeot sơn đen này di chuyển. Chúng con gặp nó mấy lần nên để ý.

- Chúng con gặp nó lần chót vào lúc gần mười giờ – Lộc tiếp lời – Chúng con đang mãi châu đầu vào hàng kem bông nghe thấy bên kia đường có tiếng cửa xe hơi đóng ình một cái. Quay sang nhìn thì thấy người lái xe đậu lại, xuống đường mua thuốc lá. Rồi ông ấy lên xe phóng đi. Chúng con nhìn theo. Xe lướt qua mặt tiền Ty Bưu điện, tự nhiên chúng con ngừng nhìn lên và thấy đồng hồ gần nóc Ty chỉ mười giờ kém hai phút.

Thuận bỗng reo lên sau một lát im lặng:

- Còn một điều này nữa – nó nói với bạn – tao đó mày, trả lời được đúng, tao sẽ gọi bằng em. Ông ấy có hành động gì kỳ lạ không nào?

- Khôn vậy bồ? Trả lời đúng mới được gọi bằng em! Dễ thường trả lời sai hay không trả lời được thì phải làm cháu mày sao? Không chơi thế!

- Đâu có chi là lạ! – Thuận phớt tỉnh cãi – Trả lời được thì làm em tao, bộ không hân hạnh lắm hay sao? Không trả lời được thì chỉ được làm một thằng bạn ngu dần của tao mặc dầu tao học thua mày sáu bảy lớp chi đó.

- Thôi được – Lộc cười nhượng bộ – làm em mày một cái chơi cũng được. Này nhé : tao thấy trước khi mở máy, ông ấy nghiêng đầu ngược nhìn lên đồng hồ Bưu điện rồi ngó xuống đồng hồ đeo tay, gật gù và nhếch mép cười ra chiều đắc ý. Có điều không rõ ông ta đắc ý vì giờ của ông ta đúng với giờ nhà nước hay vì sắp đến nơi hò hẹn với bồ.

Thuận reo vang, vỗ lên lưng bạn đồm độp, khen:

- Giỏi đấy! Mày quả xứng đáng làm thằng em học giỏi của tao, Lộc à!

Hiệp thấy vui lây cái vui hồn nhiên của hai đứa trẻ. Nhưng trong tia nhìn của chàng dường như có thoáng một chút băn khoăn. Và chàng nghe chăm chú hơn những lời đối thoại trống giỡn của chúng.

- Tên họ thằng chả nghe thật là kỳ cục – Thuận nói – Toàn những ý là ý mày à!

- Mày nói sao – Lộc hỏi vặn – Những ý là ý là cái thống chế gì?

- Ủa, vậy mày không nghe ông cảnh sát hỏi căn cước thằng chả sao? Tao nghe rõ ràng y khai tên là Lý Quý Ý Chí. Bốn chữ, chữ nào cũng tận cùng bằng ý hết, chẳng phải toàn những ý là ý là gì?

- Láo, láo! Tao khỏi cần nghe cũng biết tên y là Hoạ. Y ở cách nhà tao có mấy khu phố. Lối xóm vẫn quen gọi y là ông Ba Hoạ. Hôm nay, y đeo kính đen quá nên tao không trông rõ mắt. Gọng kính tuy to nhưng cũng không che kín được vết sẹo ở thái dương bên tay mặt. Tao nhìn kỹ. Không thể nào sai chạy được.

Thuận cố cãi:

- Nhưng tao nghe rõ ràng y khai tên là Chí mà. Ông cảnh sát coi căn cước và thẻ chủ quyền xe cũng chỉ gật gù cái đầu, rồi mỉm cười, hý hoáy viết chứ có nói gì nữa đâu.

Rồi nó nín tay Hiệp, hỏi:

- Cháu nghe rõ y khai tên là Chí. Vậy y là Chí chứ sao lại là Hoạ được, phải không chú?

- Phải! – Hiệp trầm ngâm đáp rồi gặng hỏi – Cháu nói tên họ đầy đủ của hấn ta là gì nhỉ?

- Thừa, là Lý Quý Ý Chí ạ.
- Mặt mũi, tầm vóc ra sao?
- Thừa chú, y cao lớn, dễ đến một mét 70, mặt ngắn, trán ngắn, tóc hớt cao, nước da đen sạm, đeo kính đen nên trông không rõ mắt.

Lộc cướp lời, nói xen vào:

- Có cái thẹo lớn ở thái dương bên tay mặt. Ngón tay thô vì chính y làm thợ sửa xe, có một cửa tiệm nho nhỏ ở mạn gần nhà cháu. Cháu biết y tên là Hoạ. Thằng Thuận nghe lầm, y không phải tên là Chí mà là Hoạ. Phải không chú?

- Phải! – Hiệp ậm ừ đáp cho qua.

- Thằng Thuận bảo là Chí, chú ừ cho là phải. Cháu bảo là Hoạ, chú cũng ừ cho là phải. Vậy chú là ông...

Nói đến đây, Lộc vội ngưng bật, bung miệng, tròn xoe mắt, khẽ kêu:

- Chết cha!

Hiệp mỉm cười, vuốt tóc nó:

- Không sao! – Hiệp nói – Cháu định kêu chú là ông Ba Phải chứ gì!

Lộc ké né không dám đáp. Hiệp thông thả thò tay vào túi lấy ra đồng bạc 20 đồng, rồi hỏi hai đứa:

- Đây có phải là 20 đồng không nào?

Hai đứa ngó vào đồng bạc nằm giữa lòng bàn tay mở rộng để lộ rành rành mấy chữ “Việt Nam Cộng Hòa” “20 đồng” rồi đồng thanh trả lời:

- Dạ phải!

Hiệp lật đồng bạc để cho chúng thấy hình người nông phu trong ruộng lúa và hỏi:

- Thế đây có phải là 20 đồng không?

- Dạ phải!

Hiệp cầm đồng bạc giữa mấy ngón tay, tung lên rồi bắt lấy mấy lần, cười khanh khách trước khi chậm rãi nói:

- Mặt trước là 20 đồng, mặt sau cũng là 20 đồng, nhưng đồng tiền chú tung lên đây mới thật sự là 20 đồng. Các cháu hiểu chưa?

Hai đứa ngơ ngác, không hiểu gì cả. Hiệp giảng tiếp:

- Cũng như người lái xe kia vậy. Y có thể là Chí. Y cũng có thể là Hoạt. Nhưng thực sự y là ai thì... còn phải coi lại đã.

Chàng chậm rãi bước ra xe, vừa đi vừa dặn hai đứa:

- Chiều nay, chú cháu mình về Saigon...

Hai đứa vội kêu lên:

- Theo đúng chương trình, mình còn ở đây chơi hai ngày nữa mà chú!

- Biết rồi! Nhưng nếu về Saigon sớm để có thì giờ gỡ rối giùm cho một người khác khỏi mắc tội oan, các cháu nghĩ có nên hy sinh vài ngày vui chơi ở Vũng Tàu không?

- Dạ nên! – Hai đứa đồng thanh đáp.

Hiệp chưa kịp dặn thêm đã thấy cả Thuận lẫn Lộc đều giơ tay chỉ về một phía và tranh nhau nói:

- Đó, người lái xe đó. Y đi xích lô ra Bưu điện đó chú!

Hiệp gật gù có vẻ hài lòng, hai tay vỗ lưng hai đứa, nói:

- Hai cháu đi chơi đâu thì đi, nhưng liệu chừng mà về nghe. Trưa đúng 12 rưỡi gặp chú ở tiệm cơm mọi ngày. Cơm xong, nghỉ ngơi một lúc, các cháu có quyền tắm gỡ một mách. Chiều mình về Saigon cho mát...

Thuận cố hỏi gặng khi chú nó sắp bước vào trong xe:

- Chú đi đâu vậy, chú?

- Chú ghé Ty Cảnh sát một lát, rồi cũng ghé Ty Bưu điện nữa.

- Để làm gì thế hả chú? – Lộc đánh bạo hỏi.

- À, trước hết, để coi vụ trộm lớn lao xảy ra ở đâu. Rồi kiếm cách cứu một người nào đó khỏi bị bắt giam oan uổng. Đồng thời cũng để bố trí tóm cổ một hai tên phạm pháp...

Chiếc Dauphine xinh xắn phóng vút đi. Thuận và Lộc nhìn theo xe chạy đi một hồi rồi ngẩn người đứng nhìn nhau không hiểu chú chúng nó nói chuyện chi mà kỳ lạ vậy.

Chương 04

Hộp Quét Máy Và Phong Thuốc Lá

Phải về Saigon hai ngày sớm hơn chương trình định trước, Thuận và Lộc cứ tiếc hùi hụi mãi. Biết thế những buổi sáng vừa qua xuống nước sớm hơn, và những buổi chiều ngâm mình trong nước lâu hơn để nô đùa với sóng cho đã thèm.

Bất chúng cơm nước xong lên đường ngay cũng tội nghiệp, Hiệp đành cho chúng tắm gội thêm một buổi chiều để xam xam tối hầy về cho mát.

Ba chú cháu cùng ngồi trên băng trước nói chuyện cho vui.

Hiệp chăm chỉ lái xe để mặc cho hai đứa cười nói huyên thuyên, thỉnh thoảng mới chêm vào một câu cho chúng thêm đề tài tranh luận.

Xe đi được ngót nửa đường, chúng mới sực nhớ phải hỏi cho ra chìa khóa bài toán sáng nay.

- Chú ơi! – Thuận nói – cháu vẫn chưa hiểu vì sao chú cháu mình phải vội về ngay Saigon chiều hôm nay đó.

- Chú đã nói rồi mà, các cháu không nhớ sao? Về để cứu người ta mà. Và cũng để bắt người ta nữa.

- Chúng cháu có nghe nhưng chúng cháu chẳng hiểu gì hết – Lộc nài nỉ – Chú giảng rõ cho chúng cháu biết đi, chú.

- Ờ, để chú giảng cho nghe. Chú đoán sáng nay, vào hồi mười giờ, ở Saigon, có một vụ trộm. Kẻ mở tủ sắt của một... thương gia hay một kỹ nghệ gia nào đó, lấy đi một số tiền quan trọng. Lấy tiền xong, y có thể lưu một chữ ký lại. Tùy cung cách đọc và hiểu chữ ký ấy, nhà chức trách sẽ tóm cổ được thủ phạm hay bị đánh lạc hướng...

Thuận ngạc nhiên, cắt lời chú nó một cách thật ngây thơ:

- Đã đi ăn trộm còn bày đặt ký tên làm gì cho rắc rối hả chú?

- Lưu chữ ký lại – Hiệp đáp – đó chỉ là một cách nói bóng bẩy mà thôi. Ai điên gì làm việc phi pháp lại còn ký tên để lại. Nhưng kinh nghiệm cho

thấy quân gian ăn hàng xong thường để lại ít nhiều vết tích mà chúng không ngờ. Do những dấu vết ấy, người ta tìm ra thủ phạm. Vậy có khác chi những chữ ký đâu.

Đối với những tay mơ, những tên gian phi tập sự, chữ ký là những dấu tay in rải rác trên những đồ vật mà chúng vô tình cầm hay nắm phải như cái ly uống nước, quả nắm cửa, cánh tủ... Hay là những đồ vật chúng vô ý đánh rơi như chiếc khăn mùi xoa, cái tẩu thuốc...

Còn đối với những tay chuyên nghiệp thì chữ ký là cách thức làm việc và thói quen của chúng. Tuy chúng cẩn thận không để lại dấu tay, nhưng một chuyên viên tinh tế quan sát cách mở tủ sắt có thể biết chắc đó là công trình của tên A chứ không phải của tên B, tên C... Hồ sơ của chúng ở Tổng Nha đầy đủ nên ít có khi lầm lẫn.

- Chúng cháu hiểu vụ chữ ký rồi – Lộc thưa – Bây giờ chú đoán tiếp về vụ trộm đi chú.

- Ờ ờ. Chú nói một là nhà chức trách tóm trúng thủ phạm, hai là bị thủ phạm đánh lạc hướng. Bất đúng thì nhất rồi, nhưng nếu cấp dưới sẵn chệch đường thì bốn phạm cấp trên là phải nấn lại đường sẵn cho ngay ngắn...

- Trong khi chờ đợi, dám có nhiều người bị liên lụy, phải không chú? – Lộc hỏi.

- Lẽ tất nhiên. Thiếu chi người bị liên lụy một cách thật oan uổng tuy liên lụy thật gián tiếp. Thí dụ như cuối tháng, tiền để trả lương cho công nhân của một hãng xưởng bị đánh cướp. Ai cũng thấy nạn nhân chính của vụ này là nhà kỹ nghệ chủ hãng. Nhưng chủ hãng chưa thấy chết đâu mà hàng trăm, có khi hàng ngàn thầy thợ đã thấy đói và phải vay nợ sống cầm chừng. Cho nên bốn phạm của nhà chức trách là phải tra xét cho thật nhanh đó cháu.

Thuận có vẻ áy náy, thưa:

- Biết thế chúng cháu chả xin ở lại tám thêm một buổi làm chi. Chú về chậm mấy tiếng đồng hồ có thể tai hại cho nhiều người, chú nhỉ.

- Không sao đâu cháu. Chú đã nghĩ kỹ rồi. Dù sao cũng phải để cho Ty Cảnh sát sở tại người ta làm việc chứ. Chú chỉ can thiệp sau nếu thấy cần.

Lộc lộ vẻ tò mò đến cực độ. Nó hỏi:

- Chú đoán ở Saigon có một vụ trộm lớn và chú đã biết tên thủ phạm?

- Ờ, biết chứ!

- Vậy sao chú không điện ngay về Saigon bắt luôn nó cho được việc? Ty đỡ mất công tìm tòi tra xét. Chú cháu mình cũng khỏi mất oan mấy ngày nghỉ mát.

Hiệp phì cười, cất tay mặt khỏi bánh lái, vỗ vào lưng thằng Lộc bộp bộp và nói:

- Đừng có lẫn lộn cái giả với cái thực nghe cháu. Những gì chú đoán chỉ là một giả thuyết. Giả thuyết còn mơ hồ vì có thể còn những dữ kiện khác mà mình chưa hay biết. Vậy đâu có thể chỉ căn cứ vào một giả thuyết đưa ra quá sớm để bắt hay tha người ta được. Phải về Saigon coi những gì chú suy đoán có thực sự xảy ra không đã chứ.

- Nếu giả thuyết ăn khớp với thực tế thì sao chú? – Thuận hỏi.

- Thì vẫn cứ để cho cơ quan sở tại người ta làm việc. Có thể họ đi một đường lối khác nhưng rồi họ cũng đến một kết quả như mình.

- Sao lạ vậy chú?

- Có chi lạ đâu! Chẳng qua cũng như hai cậu học trò cùng giải một bài toán đố. Một cậu giải bằng số học, một cậu giải bằng đại số. Nhanh chậm tuy có khác nhau đôi chút nhưng nếu giải đúng cách thì cũng cùng trúng một đáp số...

Thừa lúc Thuận và Lộc chưa kịp lên tiếng chất vấn thêm, Hiệp kết thúc:

- Thôi, tốp chuyện trình thám lại nghe. Hai đứa để yên cho chú lái. Trời tối rồi, vô ý gây tai nạn thì khôn đó.

Hai đứa cụt ửng, ngồi im thin thít một lúc rồi quay ra nói chuyện trời trăng mây nước với nhau, chán rồi ngủ gà ngủ gật.

Xe đến Thủ Đức, Hiệp lay hai đứa dậy, hỏi:

- Thế nào, hai cậu, sắp đến Saigon rồi. Các cậu muốn đi ăn tiệm hay là về nhà tắm một cái cho mát trước đã?

- Thôi, chú ơi – Thuận nói – chú cho chúng cháu về nhà tắm rửa rồi ăn cơm ở nhà luôn đi. Ông nội thường dạy : thời buổi này, đồng tiền khó kiếm lắm, nhất là đồng tiền lương thiện. Phải tần tặn hết sức mới giữ được thanh giá con người. Cái gì xét ra nhịn tiêu được thì nên nhịn.

- Đồng ý – Hiệp nói – nhưng nhà hiện không có người làm. Chú cháu mình ăn cơm nhà thì má cháu lại phải vào bếp mát công...

- Chú đừng lo! Mấy năm nay, chúng cháu đi Hương Đạo bộ đồ bỏ cả hay sao mà không nấu được nồi cơm và làm được mấy món ăn tầm thường?

- Phải đó, chú! – Lộc nói thêm vào – Để cháu thổi cơm cho, dèo không chê vào đâu được. Cam đoan không để chú phải soi thứ cơm trên sông, dưới khe, tứ bề nát bét đâu ạ...

- Được rồi, nhưng có cái gì bảo đảm không đây? – Hiệp cười hỏi.

- Dạ, có chứ. Cháu có hai năm kinh nghiệm lận. Nhà cháu tuy có mướn người làm nhưng họ ở kiểu bữa đực bữa cái. Chả ai chịu ở lâu vì chê nhà đông người, phải làm việc cực. Thành thử anh em chúng cháu đưa nào cũng phải tập làm bếp để giúp đỡ má cháu khi cần.

- Ờ, cái vụ khó mướn người làm dường như đã thành lệ ở cái đất Saigon hoa lệ của mình rồi. Bạn thì than cực, rồi thì la buồn, ít có ai bằng lòng hoàn cảnh của mình và chịu làm lâu ở một chỗ...

Lộc vui miệng nói chuyện thao thao không ngớt như một thuyết trình viên khai triển một đề tài vừa thông suốt.

- Gia đình cháu có một lịch sử mướn người làm thật ly kỳ, chú ạ. Má cháu chiều người làm như chiều vong. Không bao giờ dám nói nặng. Ấy thế mà ai cũng chỉ làm được một tháng là cùng rồi tự ý xin ra. Mỗi người nại một lý do khác nhau, nhưng lý do đích thực là vì họ không được tùy thích đi chơi hay rước bạn vào nhà tán dóc.

Thuận xì một tiếng, chọc quê:

- Vậy mà cũng hô là ly kỳ! Tao chẳng thấy chỗ nào ly kỳ hết!

Lộc trừng mắt nạt:

- Mà hãy im cái mồm một chút giùm tao để tao kể chuyện chú nghe nào! Chưa đến chỗ ly kỳ thì làm sao ly kỳ được?

Hiệp cười dàn hòa:

- Ừ, thôi kể mau đi. Sắp đến chỗ ly kỳ chưa đây?

- Dạ, có ngay! Tại thằng Thuận đâm ba chẻ củ đây ạ.

Lộc háng giọng kể tiếp:

- Cách đây chừng mười mười hai ngày, không biết má cháu kiếm được ở đâu một chị người làm “lý tưởng”. Làm việc chăm chỉ “không can được”, lại gọn gàng, sạch sẽ vô cùng. Cháu nói “không can được” không phải là nói ngoa vì má cháu thấy chị ấy làm việc quần quật suốt ngày, bảo nghỉ tay một

lúc cho khỏe mà chị ấy nhất định không chịu, cứ bối việc ra mà làm. Lại còn thật thà, ngoan ngoãn nữa, mà đồng lương cũng phải chẳng thôi. Về tiền nong trong nhà, chỉ có ba má cháu là cẩn thận, còn anh chị cháu và luôn cả cháu nữa thường buông vung bỏ vãi, lung tung xè nhưng không hề mất mát. Chúng cháu thường bỏ quên tiền trong túi quần áo bỏ giặt, chị ấy đưa trả lại đầy đủ. Đi chợ, không ăn bớt, má cháu còn khen mua khéo, đã ngon lại rẻ. Lại còn ăn nói lễ phép, thưa gửi ngọt ngào. Má cháu ưng không để đâu cho hết nên có bữa mừng rỡ khoe với các con : “Chắc số má nhàn đến nơi mới nuôi được con Tâm này. Không có điểm nào má chê được nó hết. Đến tết này, má sẽ tặng lương cho nó một ngàn và lì xì luôn cho nó một tháng lương tiêu Tết!”

Ấy thế mà lạ lắm, chú ơi! Ở vừa được đúng một tuần lễ, bỗng dưng chị ấy xin ra phố nói là đi mua cái nón, rồi đi luôn, không thấy trở về nữa...

- Ái chà! – Hiệp vội kêu lên. Cái điệu này mệt à! Nếu họ không thực tâm đi làm mướn mà chỉ cố ý tỏ vẻ siêng năng, thực thà với mục đích mua chuộc lòng tin của chủ, tất họ mưu tính dò đường đất để sau này cuốc một mẻ cho ra trò. Người ta kêu “vào nhỏ ra to” là thế đó.

Lộc cười, cổ cãi:

- Nhà cháu thuộc hàng công chức bậc trung, lương ít, con đông thì còn có cái gì cho thiên hạ mưu tính vào nhỏ ra to được hả chú?

Hiệp và Thuận cùng cười theo.

- Biết đâu đây! – Hiệp nói – Thế chị ấy trốn đi rồi, ba má cháu kiểm điểm lại có thấy mất mát cái gì không?

- Thưa chú, má cháu hay tin người nên không bao giờ giữ thẻ kiểm tra của người làm. Chỉ ghi số cho có lệ thôi. Cũng may chưa kịp xin ghi tên chị ấy vào sổ gia đình. Quần áo chị ấy có vài bộ thay đổi nên lấy đi cũng dễ. Tiền nong, đồ đạc không mất gì, thôi cũng mừng... Ai ngờ, trước khi đi làm, ba cháu kiểm đầu cũng không thấy bao thuốc lá và hộp quẹt máy. Ba cháu gắt : “Cơm trưa xong, tao hút một điếu thuốc, để bao thuốc trên bàn này và dần cái hộp quẹt lên trên. Bây giờ không thấy đâu là nghĩa làm sao?”

Cả nhà chỉ có một mình ba cháu hút thuốc. và cả nhà cũng không ai dám đụng đến các đồ dùng lật vật của ba cháu. Đành phải ngờ rằng chị Tâm

đã lấy đi hai món đó mặc dầu không hề thấy chị ấy hút thuốc như nhiều người đàn bà làm công khác.

Hộp quẹt Zippo chả đáng bao nhiêu nhưng ba cháu tiếc vì có mấy chữ khắc vô làm kỷ niệm của một ông bạn.

- Thế còn tiền lương của chị Tâm? – Hiệp hỏi.

- Thưa, chị ấy không có hỏi mượn lương trước khi trốn đi. Giá có hỏi, thế nào má cháu cũng đưa.

- Chú sợ vụ này có dụng ý nham hiểm chi đây – Hiệp trầm ngâm nói, nói nhỏ nhỏ như riêng mình than thở cho chính mình nghe – Biết đâu chẳng là một mưu mô gấp lửa bỏ tay người!...

- Chú sợ chi, thưa chú? – Lộc lo lắng gặng hỏi.

- Không! Không sao! Để coi đã, cháu...

*

Về đến nhà, Hiệp tắm mát xong ra ngồi vắt vẻo ở phòng khách đọc báo trong khi Thuận và Lộc lúi húi trong bếp lo bữa ăn đặc biệt như đã hứa trên xe.

Cơm dọn ra đúng lúc chàng đọc xong các tin tức quan trọng ở trang ngoài và đang để mắt đến các hàng tit lớn ở trang trong.

Thuận và Lộc cũng ghé mắt vào coi ké trước khi cầm đũa. Bỗng cả ba người cùng giật nảy mình trước một tin Đô Thành chạy hai cột:

Mở tủ sắt có khóa chữ lấy nhiều triệu đồng trong nháy mắt. Thủ phạm lưu lại dấu vết như thách đố cơ quan hữu trách.

“Saigon (28-11). – Một vụ trộm lớn lao vừa xảy ra tại biệt thự của ông V.V.V. ở đường PTG. Saigon, vào hồi 10 giờ sáng nay.

Vào giờ nói trên, ông V, đang mắc bận ở Thủ Đức, trong một cơ xưởng mà ông là Tổng Giám Đốc. Bà V. đi khai hội vắng và các con bà đi học chưa về. Trông chừng nhà lúc ấy chỉ có một bác bếp già suốt ngày lúi húi trong bếp và một cô tớ gái đang bận ủi đồ trong căn nhà ngang dành cho người làm ở.

Quân gian lén vào sân một cách dễ dàng vì cửa sắt chỉ khép hờ chứ không đóng.

Nhà bếp bị quân gian khóa trái lại lúc nào bác bếp già cũng không hay. Còn cô sen thì đang mải làm việc bỗng nghe thấy tiếng khóa bầm đánh tách

một cái, ngẩng đầu lên mới biết mình vừa bị nhốt trong phòng. Cả bác bếp lẫn cô sen đều la lên thật lớn nhưng vì hàng xóm ở quá xa nên không ai nghe tiếng.

Bằng chìa khóa giả, quân gian lọt vào thư phòng của ông V. một cách không mấy khó khăn. Y mở được tủ sắt có khóa chữ rắc rối trong một thời gian kỷ lục và lấy đi chót lọt nhiều triệu bạc mà ông V. đã xếp ngay ngăn trong các ngăn để ngày hôm sau mang đi Thủ Đức trả lương cho các nhân viên.

Đến 10 giờ rưỡi, bà V. đi khui hụi về, nghe tiếng hai người làm công la khan cả giọng mới hốt hoảng bảo bác tài xé bẻ khóa cho hai người ra rồi lên nhà trên kiểm điểm mới hay chiếc tủ sắt kéch sù đã rỗng tuếch. Ngoài ra, các đồ vật lớn nhỏ đều y nguyên.

Bà V. dành một mặt điện thoại báo tin cho ông V. hay tự sự và mặt khác đi cơ bót.

Theo tin riêng của bốn báo đặc phái viên thì dường như thủ phạm đã cố ý lưu lại một hai dấu tích để trêu gan và thách đố cơ quan hữu trách.

Ông Trưởng Ty Cảnh Sát sở tại đích thân mở cuộc điều tra vụ này ông có hy vọng tóm cổ được tên thủ phạm ngông cuồng trong thời gian rất ngắn!”

Lộc trở mắt nhìn Hiệp, biểu lộ sự khâm phục tột cùng. Nó vỗ tay nói:

- Chú đoán hay quá, đúng từng điểm y boong!

Hiệp đứng dậy, gấp tờ báo lại và vỗ vai hai đứa.

- Thôi – Hiệp nói – việc đâu còn có đó, chú cháu mình hãy chén cái đã.

Đói lắm rồi! hà hà!... Thử xem tài nội trợ các cháu tôi tới mức nào rồi!

Chương 05

Một Câu Tuyên Bố Ngông cuồng

Mười lăm phút sau khi được thông báo, ông Vân đã có mặt ở nhà. Ông Thành, cảnh sát trưởng, và các chuyên viên cũng đã đến đông đủ với các dụng cụ cần thiết.

Chụp hình. Đo tới, đo lui. Tìm dấu giày, dấu tay. Xong xuôi, ông Thành cho tất cả ra về, chỉ giữ lại một viên thư ký, rồi mời ông bà Vân qua phòng khách để lấy lời khai trong vòng kín đáo.

- Ông Viên ghi cho đầy đủ nhé.

Sau khi dặn dò thuộc viên cẩn thận, ông Thành quay sang hỏi chuyện ông Vân:

- Xin ông Giám Đốc vui lòng cho biết vì sao ông để tiền mặt ở trong nhà quá nhiều như vậy?

Mặt tái ngắt vì xúc động nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, ông Vân đáp, giọng hơi run:

- Thưa, tiền bạc tôi vẫn gửi ở Ngân Hàng, lúc nào cần tiêu mới đi lấy. Với các nhà cung cấp, tôi luôn luôn thanh toán bằng chi phiếu. Tiền mặt lấy ra chỉ để trả cho nhân công. Ngày mai là 29, một ngày trước cuối tháng tức là ngày trả lương cho thầy thợ theo thông lệ. Trước kia, tôi vẫn để đến đúng kỳ lương mới ra Ngân hàng lấy tiền chở thẳng tới Thủ Đức. Nhưng cách đây ngót hai năm, có bữa toàn thể nhân viên các Ngân Hàng đình công tranh đấu về thuế lợi tức khấu lưu nhằm đúng vào ngày tôi cần tiền trả lương cho anh em. Dĩ nhiên bữa đó tôi không lấy được tiền ra. Đã đành đó là một trường hợp bất khả kháng và không thể dự liệu trước được, nhưng đó cũng là một cái gì làm buồn lòng những người cộng tác của tôi không ít. Bởi vậy, để giữ chữ Tín, và nhất là để cố giữ truyền thống của Công Ty luôn luôn trả lương cho nhân viên thật đúng hạn kỳ, tôi phải chạy

vay hết sức vất vả mới xong. Từ đó, rút kinh nghiệm, tháng nào tôi cũng ra nhà băng lấy tiền về trước một hai ngày cho chắc ăn...

- Có ai biết thói quen mới này của ông không? – Thành hỏi.

- Có. Nhiều người biết nữa là đằng khác. Sau cái bữa phải chạy đôn chạy đáo vay tiền, tôi thường vui miệng tuyên bố cách không dám để đến đúng ngày trả lương mới đi lấy tiền về.

- Tủ sắt của ông thế nào? Khóa chữ có phức tạp lắm không?

- Như ông Quận trưởng thấy đó, tủ sắt của tôi do một hãng nổi tiếng bậc nhất chế tạo. Tủ càng lớn, nghĩa là tủ càng đựng được nhiều tiền thì càng được chế tạo chắc chắn và trình bày càng đẹp. Dĩ nhiên, cách mở, cách đóng càng khó khăn, phức tạp hơn.

- Ngoài ông ra, còn những ai biết cách mở?

- Không có ai. Tôi là người duy nhất.

- Kể cả bà nhà?

- Vâng, kể cả nhà tôi. Kể cả những người vừa là bạn vừa là cộng sự viên thân tín nhất. Nhà tôi có chỗ để tiền riêng. Các cộng sự viên coi việc kế toán cho Công Ty cũng có tủ sắt riêng ở sở.

- Có khi nào ông phải đi giao dịch xa Saigon không?

- Có chứ.

- Và đi như vậy có lâu không?

- Từ vài ba ngày đến một tuần.

- Những khi ấy, ông có chỉ cách mở tủ cho bà nhà không?

- Không.

- Nhưng ít ra ông cũng phải có một tờ chỉ dẫn bỏ vào một bao thư niêm kín để ở nhà như mọi người thường làm phòng khi cần mở tủ mà ông chưa về kịp.

- Không. Tuyệt đối không. Tôi sợ tờ chỉ dẫn ấy có thể bị thất lạc và như vậy rất tai hại về sau, không biết vào lúc nào. Cho nên khi cần đi vắng lâu, tôi không để bất cứ cái gì trong tủ sắt. Tiền bạc và giấy tờ quan trọng, tôi giao cho hai ông phụ tá cất trong tủ sắt của Công Ty ở Thủ Đức.

Mắt lơ đãng nhìn bàn tay viên thư ký đưa thoãn thoắt trên tập giấy, đợi cho y ghi chép xong, Thành mới chỉ cái hộp quẹt máy hiệu Zippo và một

bao thuốc lá Cotab đã bóc rời và đã voi hết mấy điếu đặt giữa một vuông vải trắng trên bàn.

- Ông có nhận được các vật này không? – Thành hỏi.

- Thưa có.

- Của ông?

- Không.

- Vậy của ai, thưa ông?

- Của một người bạn thân của tôi là ông Đặng văn Thụ.

- Sao ông nói chắc vậy? – Thành hỏi gặng.

- Thưa, rất giản dị. Hộp quẹt này bạn tôi có đã lâu, và tôi thấy ảnh dùng rất thường. Tôi nhớ một mặt có khắc mấy chữ : “Thân tặng Thụ”, tiếp theo là một chữ ký không rõ. Phong thuốc cũng dễ nhận. Ảnh quen dùng thuốc Cotab và có thói quen khi bóc ra dùng thì bóc luôn cái vỏ băng giấy bóng kính liệng đi.

- Xin ông cho biết trong trường hợp nào hai vật này lại có mặt ở trên bàn giấy của ông trong khi ông đi vắng.

- Thưa, quả tình tôi không được rõ. Sau khi được tin bị mất trộm, tôi ở sở về nhà thấy phong thuốc lá và hộp quẹt quen thuộc, tưởng ban sáng anh Thụ lại chơi có việc gì. Hỏi thì nhà tôi bảo không, anh Thụ đâu có lại. Thưa ông Quận trưởng, trong cái gạt tàn tôi còn thấy một điếu thuốc...

Ông Cò gật gù, ngắt lời:

- Phải rồi, tôi cũng để ý đến cái tàn nguyên lành của một điếu thuốc châm rồi để cho cháy hết chứ không hút.

- Bạn tôi, anh Thụ, không bao giờ có thói quen ấy. Theo tôi nghĩ, hình như kẻ gian cố ý gieo vạ cho anh ta.

Thành quay sang bà Vân, đột ngột hỏi:

- Thưa bà, xin bà cho biết ý kiến nếu hai vật này bà cũng nhận thấy như ông nhà là của ông Thụ.

Bà Vân trả lời không cần suy nghĩ:

- Thưa ông Quận trưởng, chắc chắn đó là đồ dùng của ông Thụ, nhưng tôi không nghĩ rằng ông Thụ là người mang chúng đến đây sáng hôm nay.

- Vậy xin ông bà cứ thực tình cho biết ông bà có nghi cho ai không.

Cả hai người cùng lắc đầu trả lời mau mắn:

- Thừa không.

Trầm ngâm mấy phút, Thành hỏi tiếp:

- Xin ông Giám Đốc cho biết ông Đặng văn Thụ là người như thế nào.

- Thừa, ông Thụ là một trong số mấy người bạn học thân của tôi. Anh em chơi với nhau từ ngày còn nhỏ, từ hồi “còn để chỏm” như người ta thường nói. Gia đình khá giả, ăn học đàng hoàng. Rồi ra đời, mỗi người đi một lối, tôi buôn bán, anh ấy làm công chức. Hiện giữ một chức chủ sự khiêm tốn ở Nha Xây Cát.

- Theo ông thấy, ông Thụ có nhiều kẻ thù không?

- Không có đâu, ông Quận trưởng. Anh ấy hiền khô, người ta kêu là “hiền như bụt”. Làm sao anh ấy có kẻ thù cho được?

- Biết đâu không vì tranh giành quyền lợi nợ kia? – Thành vẫn hỏi gặng.

- Tôi không rành về nhiệm vụ của anh ấy ở công sở, nhưng dường như anh ấy cố tình không nhận những chức vụ có ít nhiều quyền hành hay có liên quan đến tiền bạc.

- Còn chị ấy – bà Vân tiếp lời chồng – chị ấy cũng không chịu bon chen như người ta. Gia cảnh thanh bạch thì chỉ biết thu va thu vén cho đỡ túng thiếu chứ không thèm làm áp phe hay hụi hè gì với ai hết.

Thành nhận một điều thuốc thơm đầu lọc do Vân mời, châm hút, suy nghĩ thật lung trước khi nói bằng một giọng ôn tồn nhưng nghiêm trọng:

- Vì quyền lợi của chính ông bà, ông bà cần cho tôi biết thật rõ những điểm đặc biệt dính dáng đến ông Thụ, dù nhỏ nhặt đến đâu cũng được. Một thói quen, một biệt tài hay một tật xấu độc đáo nào của ông ta cũng có thể giúp ích rất nhiều cho cuộc điều tra. Một thói xấu của đương sự không nhất thiết làm hại đương sự đâu. Trái lại, nó có thể là một sợi dây hữu ích giúp cho nhà chức trách phăng lần ra manh mối...

Ông Vân cười nói:

- Anh Thụ có nhiều nét tốt, những tính tốt thông thường của một gia trưởng, của một công chức, tưởng chả có gì đáng nhấn mạnh. Về biệt tài... à, anh ấy có tài làm ảo thuật.

- Làm ảo thuật? – Thành ngạc nhiên hỏi.

- Vâng, chả biết anh ấy học lỏm được ở đâu, nhưng biểu diễn cũng xôm trò lắm. Nhiều bữa tiệc vui nhờ tài mọn của anh ấy mà nổi đình đám. Như

tháng trước, ăn cơm ở nhà tôi, anh ấy vo chiếc khăn mùi xoa rồi không biết lấy ở đâu ra cả chục con chim bồ câu khiến cả bàn tiệc phải khâm phục sát đất.

Hồi tưởng buổi tiệc đãi các bạn thiết của chồng hôm ấy, bà Vân bỗng phì cười, buột miệng nói:

- Nhưng ai cũng ngán cái thói nát rượu của anh ta. Thật là nát rượu không ai bằng...

Linh cảm thấy cuộc điều tra đã đến một khúc quanh thú vị, Thành vui vẻ yêu cầu:

- Xin bà cho nghe đầy đủ cái nát rượu của ông bạn.

- Vâng – bà Vân thông thả kể – tháng trước nhà tôi có mời mười ông bạn cũ dùng cơm thân mật ở nhà. Các ông đều quen nhau từ ngày còn ở tiểu học nên nói năng suồng sã và phục rượu nhau cho say bí tỉ cũng là sự thường. Tiệc gần tàn, mỗi người phải trở tài hiến một trò vui. Lập lệ : ai có trò hay nhất thì được thưởng một ly rượu, ai làm trò dở nhất cũng phải phạt một ly rượu. Thành thử anh Thụ giỏi nhất và anh Hà bết nhất đều say khướt. Lại thêm một cái lệ tức cười nữa. Người thua được quyền hỏi người thắng một câu thật ngớ ngẩn, nếu không ngớ ngẩn thì phải phạt một ly rượu đầy. Còn người thắng thì có quyền tuyên bố một câu thật ngông, nếu không thật ngông thì cũng phải phạt một ly rượu đầy.

Còn Thanh bị câu chuyện ngoài lề lôi cuốn, mỉm cười hỏi, như quên phút đi cả cuộc điều tra:

- Vậy ông thua hỏi thế nào và ông được tuyên bố ra sao, thưa bà?

Bà Vân tủm tủm cười đáp:

- Thưa ông Quận trưởng, ở đời thật có lắm chuyện thật là ngược ngạo. Như hàng ngày mình nói nhiều câu tưởng là bình thường nhưng xét kỹ mới thấy thật là ngớ ngẩn. Trái lại, lúc cần tìm một câu ngớ ngẩn mà nói lại tìm không ra. Anh Hà cũng ở trong trường hợp ấy. Bị thúc dục mãi, anh ấy đành hỏi liều anh Thụ : “Sao mỗi ngày, mày không chịu khó trở tài biến một ông Trần Hưng Đạo thành năm bảy trăm ông mà tiêu có sướng không, tội vạ gì đi làm cái nghề cạo giấy cả tháng mới được hai chục ngàn đồng?”

Anh Thụ lúc bấy giờ đã say quá xá, chỉ cười cười rồi phát tay công nhận câu hỏi ấy khá ngớ ngẩn nên tha cho anh Hà khỏi phạt.

Thế rồi anh Hà phản công bắt anh Thụ tuyên bố. Anh Thụ chỉ ậm ừ rồi gục xuống bàn ngủ.

Cử tọa không chịu, nhất định dựng anh ấy dậy. Tức quá, anh ấy đòi uống rượu nữa. Làm một hơi hết nửa ly, anh trừng mắt nhìn nhà tôi, giơ tay chỉ vào mặt và tuyên bố một câu rất là kỳ cục : “ Bao giờ tú kết nhà mày đây nhóc tiên, ông sẽ làm phép “hô thâu” một phát là đi đứt hết. Ông lấy nhẩn không chừa lại một xu cho mày ăn mày luôn cho biết thân. Ha ha!... Được không?”

Lè nè xong, anh ấy Chuối xuống gầm bàn, đánh một giấc ngon lành, chẳng cần biết câu tuyên bố của mình có được chấp nhận là ngông hay không nữa.

Nghỉ một phút, bà Vân thở dài than:

- Anh Thụ quả là vua nát rượu. Chúng tôi vục anh ấy lên giường nằm. Thỉnh thoảng anh ấy lại mở mắt ra lè nè:

- Cái tú sắt của mày trông chướng quá, thế nào cũng phải vét sạch một chuyến cho mày sáng mắt ra!

- Thưa bà – Thành hỏi – lúc đó có những ai nghe thấy câu nói ngang ngược và đại dột ấy?

- Thưa, có tám ông bạn cùng dự tiệc và toàn thể gia đình chúng tôi gồm vợ chồng và bốn cháu.

Quay sang ông Vân, Thành nói:

- Phiền ông Giám Đốc ghi dùm tên các ông bạn có mặt trong bữa tiệc hôm ấy vào một danh sách có các cột tên họ, địa chỉ, nghề nghiệp và nơi làm việc.

Đoạn hỏi tiếp bà Vân:

- Thưa bà, còn các người giúp việc trong nhà, có ai nghe thấy không ạ?

- Thưa có. Nhà tôi có ba người giúp việc : một ông bếp già, một chú tài xế và một chị sen. Ông bếp làm việc rất chăm và giỏi, hơi lãng tai, cả ngày chỉ quanh quẩn với ông vua bếp, bữa đó nhà đông vui như vậy mà ông ấy cũng lì không buồn lên nhà trên lấy một phút. Chú tài mắc lo trông chừng mấy chiếc xe của khách đậu ở ngoài đường. Chỉ có chị sen sán vào mà nghe, cười toe toét.

- Hay lắm! Xin bà làm ơn kêu chị sen lên đây cho tôi hỏi một phút.

- Rất tiếc, chị ấy đã xin thôi cách đây chừng nửa tháng rồi, thưa ông Quận trưởng.

- Chị ấy có cho biết lý do không ạ?

- Thưa có. Thì cũng một trong những lý do thông thường người ta nài ra khi không muốn ở nữa : Phải về Quảng Tín ngay vì mẹ đau nặng. Tôi không tin nhưng cũng chẳng giữ làm gì... mà có giữ, chắc cũng chẳng được.

- Hay y thị muốn thêm lương mà không chịu nói ra?

- Chắc không phải vậy đâu. Tôi trả chị ấy mỗi tháng 8 ngàn là số lương cao nhất rồi còn gì. Có thể chị ấy dành dụm được ít tiền muốn đi buôn bán chẳng?

Vân bỗng nói xen vào:

- Khi thôi làm, y thị rao đi rao lại là sẽ ra bến xe đò mua vé đi Quảng Tín ngay. Nhưng hai hôm sau, tôi còn thấy y thị cặp kè với một gã cao lớn ở gần chợ Bến Thành.

Quay sang vợ, Vân hỏi:

- Em còn nhớ hôm ấy anh đang mãi lái xe, em khẽ vỗ vào tay anh và bảo : mình trông kia, ai như con Tâm! Thế mà dám hô đi Quảng Tín và xin ra cho bằng được!

- Phải rồi, phải rồi! – người vợ đáp.

- Nó đang mãi nói chuyện nên không trông thấy chúng tôi – người chồng tiếp, mặt quay về phía ông Cò – Tôi còn nhớ gã cao lớn, chắc là bồ của y thị, có một cái thẹo khá lớn ở thái dương bên tay mặt.

Mặt hơn hờ thấy rõ, Thành thông thả đứng lên, nói:

- Tôi xin phép được hỏi một câu chót. Thị Tâm là người như thế nào, thưa bà?

- Chị ấy người tầm thước – bà Vân vội đáp – Khá đẹp. Chăm chỉ, giỏi giang...

- Và sắc sảo? – Thành hỏi.

- Dạ, rất sắc sảo, nhất là cặp mắt. Ở đây, chị ấy luôn luôn tỏ ra nhu mì, nhưng tôi cảm thấy chị ấy không phải là con người hiền lành.

- Vâng, tôi hiểu. Bà làm ơn cho chúng tôi coi tờ khai gia đình...

Quay qua viên thư ký, Thành tiếp:

- Ông Viên ghi số thẻ căn cước của thị Tâm đi. Đợi ông Giám Đốc lập xong bản danh sách, rồi chúng ta xin phép ông bà Giám Đốc về Ty.

Khi bắt tay từ biệt, Thành dặn ông Vân:

- Chiều nay, lúc nào rảnh mời ông bà ghé qua Ty ký giùm các tờ khai nhé.

Chương 06

Cách Đến Già

Hương đến sở rất đúng giờ. Chưa kịp lấy đồng hồ sơ trong ngăn ra đã có tiếng chuông điện thoại.

- A lô! Dạ, ông muốn hỏi thăm ông Tổng Giám Đốc Phụ hay ông Phụ tá Tổng giám đốc Chánh?... Dạ dạ, ông Phụ tới rồi... Dạ dạ, xin ông giữ máy...

Nàng đứng dậy, bước vào phòng Tổng giám đốc sau khi gõ cửa.

Nửa phút sau:

- A lô! Xin mời ông Quận trưởng qua. Càng sớm càng hay vì lát nữa e có khách. Thưa, đến bốn giờ, ông Tổng giám đốc sẽ mắc họp. Dạ không có chi.

Buông ống nghe, nàng cười nói với cô bạn cùng phòng:

- Máy ông cầm đầu Tổng Nha mình có những cái tên thật tếu cẳng ngổng. Ông Tổng thì tên là Phụ, mà ông Phụ tá lại tên là Chánh. Thành thử nếu không hỏi lại cho rành, dám “râu ông nọ cắm vào cằm bà kia” lắm. Mình đã trả lời lộn ba bốn phen rồi đó bỏ!

Không đầy năm phút sau, cò Thành đã có mặt trong văn phòng ông Tổng giám đốc Xây cất, máy lạnh chạy rè rè.

- Xin ông Tổng giám đốc vui lòng cho biết có phải ông Đặng Văn Thụ là nhân viên của quý Tổng Nha không.

- Dạ phải, ông Thụ là Chủ sự Phòng Công văn và Hành chánh tổng quát.

- Sáng hôm nay, ông Thụ có đi làm không ạ?

- Thưa có.

- Ông ấy có đi đâu vắng trong khoảng thời gian từ chín giờ rưỡi đến mười giờ rưỡi không?

- Không. Ông ấy mắc thuyết trình trong một buổi học tập toàn Nha.

Mở một tập hồ sơ mỏng để trên mặt bàn, phía tay trái, ông Phụ lấy một tờ giấy trao cho ông Thành và nói:

- Đây là biên bản buổi học tập. Thuyết trình và thảo luận từ 9 giờ đến 11 giờ. Có ghi rõ tên những nhân viên cao cấp có mặt và vắng mặt. Ông có thể phối kiểm dễ dàng.

Đọc xong tờ biên bản, cò Thành nói:

- Vâng... Ông Thụ là người thế nào, thưa ông Tổng giám đốc?

- Có thể gọi là một công chức gương mẫu – ông Phụ đáp – Giỏi, chăm, tư cách đảng hoàng, lập trường vững chắc. Chỉ phải cái quá dè dặt về vấn đề tiền bạc.

- Nghĩa là?

- Nghĩa là ông ấy sợ không dám lãnh những chức vụ có liên quan đến tiền bạc như tài chánh kế toán chẳng hạn.

- Vậy chắc là không vướng vào khoản nào trong tứ đổ tường?

- Chính thế. Họạ chẳng là có hút thuốc lá chút đỉnh. Cái đó vô hại, phải không, ông Cò?

- Dạ phải. Nhưng còn rượu? Nghe nói tửu lượng ông này khá lắm?

Ông Phụ cười xòa, cái cười thật thà, cởi mở:

- Ở đây, chúng tôi ít có dịp tổ chức liên hoan. Nếu có thì cũng chỉ chung vui với nhau bằng nước ngọt, thành thử không có cơ hội biết được tửu lượng của các anh em.

- Tôi muốn gặp ông Thụ ở đây trong giây lát, thưa, có chi bất tiện không ạ?

- Ồ không, có chi mà bất tiện.

Rồi nhắc ông nghe kêu điện thoại viên bảo cho ông Thụ.

- A lô! Ông Thụ hả? Phụ đây. Mời ông bước qua văn phòng tôi nói chuyện chút nghe.

Vài phút sau, Thụ tới. Trông mặt cũng biết ngay ông này thực thà như đếm. Dáng điệu và phục sức vào loại công chức “chân chỉ hạt bột”. Đúng như lời anh chàng Vân phê bình : “Ồ, cái anh chàng Thụ có nhiều ẩn ức, học hành trội hơn tất cả mà đến khi ra đời lại thua sút tất cả các anh em. Lúc tỉnh, bao nhiêu ẩn ức trốn kỹ trong tiềm thức, đợi khi say mới bộc lộ ra. Chứ cái ngữ anh ấy không thể nói dối một câu cho suôn, làm sao có thể

nghĩ đến chuyện động trời là mở trộm tủ sắt của một người bạn. Tôi dám cá một ngàn ăn một, anh ấy không mở nổi tủ sắt của tôi trong nửa tiếng đồng hồ mặc dù tôi có trao cho anh ấy cả chìa khóa lẫn bản chỉ dẫn cách mở... Cái dân chỉ quen cầm bút ấy mà! Ngoài việc thảo công văn, làm việc gì cũng lóng nga lóng ngóng!...”

Suy nghĩ thật nhanh sau cái nhìn sâu sắc, viên quận trưởng có cảm tình ngay với người mới tới.

- Ông Thụ có thể nhận ra các vật này không?

Vừa hỏi, cò Thành vừa lấy trong cặp da phong Cotab hút dở và hộp quẹt Zippo.

Thoạt trông qua, Thụ đã tái mặt, mất tinh thần, lắp bắp:

- Dạ có. Của tôi đây mà!

- Ông có biết tôi lượm được ở đâu không?

- Dạ không.

Cò Thành nói thật chậm rãi, mắt nhìn chằm chằm vào mặt người đối thoại:

- Ở trên bàn giấy nhà ông Vân, bạn ông. Sáng nay, hồi 10 giờ, kẻ lạ mặt đột nhập văn phòng ông kỹ nghệ gia tỹ phú này và đã mở tủ sắt cuỗm nhiều triệu bạc là tiền sắp sẵn để trả lương cho nhân công ở Thủ Đức. Y đi, để lại hai món này làm biên nhận.

Choáng váng, Thụ ngồi phịch xuống ghế, ôm đầu, rên rĩ:

- Trời ơi! Sao lại có thể như thế được?

Rồi nhìn ông Phụ, ứa nước mắt, nói:

- Chết tôi rồi, ông Tổng giám đốc ơi!

Rồi lại ôm đầu than thở:

- Tình ngay nhưng lý gian! Trăm miệng một lời, cãi sao cho lại đây! Trời ơi!

Ông Phụ tuy chưa biết câu chuyện ắt giáp ra sao, nhưng vì tin chắc thuộc cấp của mình không thể làm được bất cứ điều gì sằng bậy nên thực tâm an ủi vỗ về:

- Ông Chủ sự à! Cây ngay không bao giờ sợ chết đứng cũng như vàng thật không bao giờ sợ lửa. Ông cứ bình tĩnh đi, rồi thổ lộ cho hết những ẩn

tình để ông Quận trưởng đây giải quyết giùm cho. Công lý đích thực bao giờ cũng sáng suốt, phải không ông Quận trưởng?

Cò Thành nói thật từ tốn như để cho những lời thốt ra có đủ thì giờ thấm vào đầu óc bối rối của người trong cuộc:

- Tôi biết những gì xảy ra ở nhà ông Vân trong một bữa tiệc vào khuya. Tôi cũng biết những vật này do đâu mà có mặt nơi đây. Một người nông nổi có thể chỉ căn cứ vào những chứng tích bề ngoài này để bắt ông. Nhưng tôi không làm vậy. Tôi muốn ông cứ sự thật tường khai cho đầy đủ. Theo đúng nguyên tắc, cho đến ngày bị Tòa Án tuyên phạt, người bị tình nghi vẫn được coi là vô tội. nếu ông tự xét không làm điều chi phạm pháp thì không gì bằng cho nhà chức trách biết sự thật để do đó chúng tôi phăng ra manh mối...

Thụ đã bình tĩnh dần dần trở lại. Mặt bớt tái, tay bớt run và giọng nói bớt rụt rè:

- Vâng, cảm ơn ông Quận Trưởng. Tôi xin khai sự thật, tất cả sự thật.

- Tốt lắm – cò Thành nói, rồi hướng về phía viên trưởng cơ quan xây cất nói tiếp – Thưa ông Tổng giám đốc, tôi đã làm mất thì giờ của ông Tổng giám đốc khá nhiều nên nghĩ không tiện lạm dụng thêm nữa. Tôi xin cáo từ và xin ông Tổng giám đốc cho phép ông Thụ ghé qua Ty tôi viết tờ cung khai cho đầy đủ. Có thể hết cả buổi chiều nay mới xong, nhưng ông Thụ bắt tất phải báo cho gia đình biết vì chắc tôi không giữ ông lại đâu.

Xiết tay ông Phụ và nói mấy lời cảm tạ xong, viên Quận trưởng còn ngoái lại dặn dò trước khi bước ra cửa:

- Đợi tôi đi khỏi chừng 15 phút ông Thụ hãy tà tà bước ra khỏi sở nghe. Cứ tự nhiên như đi ra phố làm một ly cà phê vậy. Đừng để cho người ta nghi ngờ rồi xâm xì bậy bạ, sau này khó làm việc đó. Thôi, chốc nữa gặp nhau nghe!

Tiến khách xong, ông Phụ quay vào võ vai thuộc viên:

- Can đảm lên, ông Thụ! Ông Quận trưởng này xem ra có vẻ công minh chắc không làm gì phiền lụy ông đâu. Thôi, ông về phòng ngồi một lát đi, lúc nào thấy tâm thần thật trấn tĩnh hãy ghé qua Ty...

- Dạ – Thụ tâm sự – đầu dây mối nhợ là do tính nát rọu của tôi mà ra. Thưa ông Tổng giám đốc, tôi đã hai thứ tóc trên đầu rồi mà bây giờ mới

biết say sưa và ăn nói bậy bạ tai hại như thế nào! Nếu không gặp được người điều tra sáng suốt, có thể tù tội như chơi! Từ đây, tôi xin cạch đến già không bao giờ dám uống rượu nữa.

- Vậy tốt! Thôi, được rồi. Chúc ông can đảm và may mắn nhé!

Chương 07

Bức Điện Tín

Cũng thì là công chức mà kẻ thì ngựa xe hơi, kẻ thì cọc cạch chiếc xe đạp. Ấy thế mà người đi chiếc xe đạp tập tàng lắm khi đi làm còn đúng giờ và đều đặn hơn mấy người chễm chệ trên xe hơi hay là phóng ào ào trên xe gắn máy. Trong đám công bộc lãnh lương vào hàng khiêm tốn nhất của Quốc gia này, người dân đô thành không thể quên được việc làm đứng đắn của mấy ông bưu tá. Ai kia có nghĩ bữa nào cũng chẳng sao, chứ vắng mấy ông này là người ta thấy nhớ. Là vì ngày ngày, cứ đúng hai giờ rưỡi chiều, người ta lắng chờ mấy tiếng kêu quen thuộc:

- Số 7 ra lấy thư!... Số 14 ra lấy thư!... Số 21 ra lấy thư...

Và chiều nay, cũng vừa đúng hai giờ rưỡi, có tiếng cất vang:

- Số 13 ra lấy thư!...

Cửa xếp mở toang ra như có phép thần. Ông bưu tá giật mình, không ngờ có người ngóng thư chăm chỉ đến mức ấy.

- Có điện tín đó cô! – người công chức nói.

- Vâng, tôi biết! – một cô gái tuổi trạc 25, 26 bước ra đáp.

- Người nhận là ông Chí, Lý Quý Ý Chí.

- Anh tôi đi khỏi có dặn tôi lãnh giùm. Ông làm ơn...

- Được. Cô ghi căn cước vào cột này nghe!

Cô gái đỡ lấy cuốn sổ, ngẩng nhìn viên bưu tá, hỏi:

- Sao lần này khó thế ông? Mọi bữa ông cho ai ký giùm cũng được mà!

- Đâu có! Cô bác ở đường này tôi quen mặt biết tên hết nên không sợ lầm lẫn. Nhưng cô, xin lỗi, cô mới tới đây nên phải theo đúng thể lệ. Chỉ một lần đầu thôi, lần sau khỏi cần... Đó là vấn đề nguyên tắc, xin cô thông cảm. Nhiều bạn đồng nghiệp của tôi bị rắc rối, đơn khiếu nại tùm lum, chỉ vì không giao các điện tín hay thư bảo đảm vào đúng tay người nhận.

Viên chức nhiều lương tâm nghề nghiệp của chúng ta cố phân trần trong khi cô gái rút thẻ kiểm tra trong xác ra và loáy hoáy ghi.

- Tôi không có làm khó dễ gì cô đâu. Là vì, đang thẳng ra, nếu ông Chí không có ở nhà, tôi có thể để lại một báo thư cho ông để khi nào ông về ông thân hành ra Bru điện lạnh.

- Vâng, tôi hiểu. Đây, ghi đủ rồi đây, ông.

Ông bưu tá đỡ lấy cuốn sổ, đón luôn tấm thẻ căn cước, nhìn kỹ bức hình rồi ngẩng nhìn chăm chú cô gái.

- Cảm phiền cô ghi cả địa chỉ hiện tại của cô vào đây nữa.

Người con gái cau mày có vẻ bực mình nhưng cũng đành phải tuân theo lời yêu cầu hợp lý của người nhà nước.

Cầm bức điện tín trong tay và cảm ơn hai tiếng lạt như nước ốc xong, nàng quày quả bước vào nhà, làm bộ đóng cửa sắt lại nhưng cố ý để hé một cánh vừa đủ để ngó ra ngoài quan sát.

Viên bưu tá giao thư cho mấy căn kế tiếp xong, dắt xe bước sang bên kia đường, đứng nói chuyện với một người trẻ tuổi lạ mặt. Gã này cười cười, cầm cuốn sổ đọc rồi rút sổ tay trong túi áo ngực ra ghi chú.

Người phát thư đi rồi, gã vẫn còn đứng quanh quẩn ở đầu đường, hút thuốc lá vệt.

- Cho mày đứng đó cho rục xương!

Người con gái đóng chặt cửa lại, đi vào, lẩm bẩm.

Đọc đi đọc lại bức điện tín, nàng có vẻ đắc ý, đến trước gương nhoén miệng cười làm duyên một mình. Rồi leo lên giường hát nho nhỏ một bài hát thời trang, lên dây chiếc đồng hồ báo thức, để đúng bốn giờ. Xong đâu đó, mở cuốn tiểu thuyết đang đọc dở dang để rồi không mấy chốc đắm mình vào trong một thế giới trữ tình hư ảo.

Chuông reo. Mừng rỡ. Ngồi nhồm dậy, nhảy phắt xuống và dợm bước ra vì tưởng là chuông gọi cửa. Hóa ra chuông đồng hồ báo thức. Nhìn lại quả đã đúng 4 giờ.

- Sao giờ này chưa về tới kia? – Nàng lẩm bẩm một mình.

Khẽ mở hé cánh cửa, ngó ra vẫn thấy anh chàng lúc nãy đứng hơi khuất sau một sạp báo ở đầu đường.

- Bực mình hết sức! – Nàng càu nhàu một mình – Lỡ hết trơn hết trọi!

Chốc chốc lại nhìn đồng hồ, lại càng thêm sốt ruột.

Đúng bốn giờ rưỡi, người nàng chờ đợi vẫn chưa thấy tới.

- Điều này không khéo lại có chuyện rắc rối rồi đây! – Nàng tự nhủ.

Cương quyết, nàng trang điểm qua loa và sửa soạn dời khỏi căn nhà. Hé cửa ra ngõ. Gã trẻ tuổi lạ mặt vẫn còn đó. Đang làm bộ đọc chăm chỉ một tờ báo mới ra lò.

Nàng cười khẩy, nói một mình như thách thức:

- Mặt búng ra sữa mà cũng bày đặt học đòi theo dõi. Chờ đó, cô nương sẽ cho mi một bài học để đời, tha hồ đứng đó mà trơ mắt ếch!

Đợi một đám người đi qua cửa án ngữ tầm mắt của kẻ kia, nàng mở cửa, bước ra thật nhanh, khóa lại thật lẹ và rảo cẳng đi về phía đối nghịch.

Queo trái. Queo phải. Lại queo trái. Loáng cái đã qua mấy khu phố, yên trí thằng bé đã bị bỏ rơi từ khuya, bây giờ chắc vẫn đứng bơ vơ ở chỗ cũ. Bất ngờ, đến trước một sạp bán kính, liếc vào tấm gương dựng trên quầy thấy ngay cái bản mặt đáng ghét của anh chàng đếm bước ở xa xa như một người nhàn rỗi nhất đời đang kiểm ý thơ đánh rơi trên mặt đất.

- Thế này thì quá rồi! – Nàng tự nhủ, bực tức – Nguy nữa cũng nên! Nhưng chẳng lẽ công việc đã bại lộ rồi sao? Việc bí mật này có thể gọi là trời không hay, đất không biết, chẳng lẽ cảnh sát đã khám phá ra được rồi sao? Vô lý! Đâu có chỗ nào sơ hở? Mà cảnh sát thì xưa nay làm việc chậm như rùa, có bao giờ họ nắm được đầu mối trong vòng mấy tiếng đồng hồ đâu. Còn đòi hỏi, còn giấy tờ, báo cáo trình lên, lệnh trên truyền xuống, còn là chán!...

Khoảng cách giữa hai người vẫn phải chằng. Nếu vô tình, người đi trước ắt không ngờ mình đang bị theo sát một cách thật tự nhiên. Phải cho thằng chả rơi với bất cứ giá nào!

Một chiếc tắc xi trờ tới. Nàng vẫy lại và leo lên. Đi vòng vèo từ Chợ Lớn qua Saigon, vẫn thấy một chiếc tắc xi khác lẻo đẹo theo sau. Bực thật! Chợ Bến Thành, đường Lê Lợi, thương xá Tax đây là chỗ sát sà bông cho đĩa rơi dễ nhất.

- Tốp, tốp! Ông cho xuống đây đi!

Hai cầu thang chụm vào một chỗ. Quê thật! Không có thang xếp, không có cửa sau, đĩa cứ bám hoài chân thang thế kia là mình hết đường bứt đi

cho thoát!

Vô ké khả thi, cô ả đành tìm thế khác. Cứ đi xuống, kiếm một rạp chiếu bóng nào đang đông khách, trà trộn vào một lúc rồi lên ra, khắc xong.

Nghĩ là làm, nàng đón xe đi. Chưa định tới rạp nào, bất ngờ khi xe vừa qua một ngã tư đèn xanh đèn đỏ, nàng nhìn qua khung kính sau xe thấy chiếc tắc xi đuổi theo phải ngừng lại vì không vượt kịp lần đỉnh trên mặt lộ khi ánh đèn vàng trên cột đã đổi màu.

Dịp may thật là hiếm có, nàng trả vội tiền xe, bước xuống cố lẩn tránh cho nhanh cặp mắt cú vọ của chàng trai.

Quả nhiên, khi xe cậu này qua được ngã tư thì tà áo xanh đã lúc ẩn lúc hiện trong giòng người đang chảy ở quá xa. Chạy thật mau, gắng bắt cho kịp, may ra... Nhưng chỉ vừa kịp thấy một vệt xanh phất phới một lần chót ở dãy nhà khá xa rồi mất hút... Đến nơi coi cho kỹ. Nhà nào cũng cửa sắt đóng kín. Không biết đích cô ả lẩn vào nhà nào. Có thể vào trong trường này lắm. Hôm nay nghỉ học, sân trường vắng tanh. Không có bóng một con mèo, nói chi đến bóng một cô con gái! Ngẩng đầu lên, a thì ra đây là trường Tiến Đạt. Được rồi, biết vậy, hãy cứ để con chim xanh nằm yên trong tổ, đừng bay đi đâu hết nghe, ngày mai ta sẽ xách lồng tới tóm, vội chi...

Sau khi đánh một vòng quanh khu phố xem cho kỹ các đường đi lối lại, chàng thanh niên yên trí rảo bước trở về Tổng Nha báo cáo.

Chương 08

Tìm Người Đan Bà

Mới bảy giờ sáng, trong khi phòng mạch của Bác sĩ Hòa chưa mở cửa, Hiệp đã sửa soạn đi làm. Bác sĩ Hòa hỏi em:

- Ủa! Đã hết phép rồi sao? Tôi cứ tưởng chú còn nghỉ mấy ngày nữa cơ đấy chứ!

- Thưa anh, em còn nghỉ hết tuần này. Nhưng sáng nay em cần tạt qua sở một lát giúp đỡ anh em vài việc gấp. Xong rồi, em lại về nhà nghỉ ngơi.

Đến sở, việc đầu tiên của Hiệp là gọi dây nói ra Vũng Tàu.

- A lô! Cương đó hả? – Hiệp hét vào trong máy – Ờ, tao đây. Việc hôm qua ra sao?

- Đúng y như mày dự tính.

- Sáng nay, mày có thể cho người dẫn giải nó về Tổng Nha được không?

- Được chứ. Cả người lẫn xe?

- Ừ, cả người lẫn xe. Càng sớm càng tốt.

- Được rồi, tao cho người áp giải đi ngay tức thì đây. Chín giờ hơn tới. Mày nhớ dặn thằng nào phụ trách nhận hàng ngay để người của tao có thể về ngay nhé. Tao đang thiếu người làm việc.

- Đồng ý. Tao sẽ chu tất.

- À này, Hiệp! – tiếng nói ở đầu dây hấp tấp – Đừng cất vội, để tao hỏi một câu đã nào. Có phải vụ này có dính vào cái vụ tử sát nhà lão Vân mới đăng báo chiều qua không?

- Đích thị! Thằng này đánh hơi cũng khá đấy! – Hiệp cười khen bạn.

- Đâu đã hay bằng mày! Thực tình, tao phục mày đó! Nói cho ngay, cánh mình mấy chục thằng không thằng nào đến nổi tệ, nhưng mày thật xuất sắc, và mày đấu thủ khoa cũng thật xứng đáng!

- Thôi đi ông tướng! – Hiệp cười hề hề – Tán dóc hoài, định ăn cái giải gì đây?

- Định bắt mày giải thích...

- Đâu có dễ dàng như vậy được, bạn? – Hiệp cắt lời – Vụ này gay go, mà thằng Thành là ông Quận sở tại. Chúng mình giúp nó đi được già nửa đường. Gần như làm cỗ sẵn cho nó xực. Theo tao tính, vụ này sẽ kết thúc nội nhật ngày hôm nay. Đó là một thời gian kỷ lục mà nó là người đầu tiên phải khoái chí tử. Bữa nào về Saigon, tao sẽ bắt nó khao anh em mình một chầu la de củ kiệu, rồi tao sẽ giải thích cho mà nghe. Được không?

- Cũng được.

- Thôi cắt nghe!

Ông nói đặt xuống mấy giây lại cất lên ngay. Hiệp gọi cho Thành:

- A lô! Thành hả? Hiệp đây.

- Ủa! Tao tưởng mày còn nghỉ phép.

- Ừ, tao đang phây phây ở Vũng tàu, bỗng máy mất hất xì hơi, bấm độn thấy một thằng bạn vàng đang có chuyện khó khăn nên phải về giúp nó một tay đây.

- Thằng nào mà sung sướng thế mày?

- Thằng Thành chứ thằng nào!

- Ủa! Tao hả? Việc gì thế?

- Việc tử sát nhà lão Vân.

- À à, nhưng việc này có chi là khó mà mày phải bận tâm? Tao cứ theo nguyên tắc cổ điển “Tìm người đàn bà” là ra hết. Hiện giờ tao đã tóm được...

- Ủa! Mày đã tóm được người đàn bà rồi sao? Giải đó!

- Chưa! Cái thằng đi đâu mà vội, mày không để cho tao nói hết câu! Tao mới tóm được đầu mối, nghĩa là biết đầu mối vụ này là ai rồi, nhưng chưa tóm được đích danh thủ phạm.

- Vậy mày có muốn tóm được ngay mục đàn bà ấy không? Thêm xực cả hai tên đàn ông nữa mà một tên là chánh phạm. Muốn thì lên đây tao chỉ cho.

- Có ngay! Mày đợi đây, tao tới tức thì...

*

Sau mấy câu chào hỏi và bông đùa giữa đôi bạn thân, Hiệp vào đề:

- Đâu, mày điều tra đến đâu rồi, cho tao biết đi, rồi tao bổ túc giùm cho.

- Ừ. Kẻ gian đột nhập vào biệt thự lão Vân ban ngày, mở tủ sắt có khóa chữ tối tân trong vòng 20 phút, vét gọn 15 triệu đồng và để lại hai chữ ký làm biên nhận trước khi rông.

- Hai chữ ký lận?

- Ừ! Một giả và một thật. Chữ ký giả để đánh lạc hướng cuộc điều tra. Tức là cái trò gấp lửa bỏ tay người. Nói cho rõ, thủ phạm cố ý để lại ở phạm trường một hộp quẹt máy Zippo và một bao Cotab hút dở để đổ vấy tội cho chủ nhân những vật ấy là ông Đặng văn Thụ, bạn của ông Vân. Nó yên trí ông Thụ không thể nào tránh được tội vì trước đó ít tuần, trong một bữa tiệc tại nhà ông Vân, ông Thụ vốn có tính nát rượu đã lè nhè tuyên bố trước mặt nhiều người là thế nào cũng làm một mẻ cho ông Vân sạt nghiệp. Nó đâu có tính trước được rằng ông Thụ tình cờ vớ được một cái a li bi cứng như sắt thép. Ông ấy làm thuyết trình viên trong một buổi học tập toàn Nha, liền tù tì từ 9 giờ đến 11 giờ sáng hôm qua. Do đó, ông Thụ không thể nào có mặt trong nhà ông Vân lúc 10 giờ trừ phi có phép phân thân. Cả trăm người mà lời nói tin cậy được có thể làm chứng cho ông ấy.

Thế là người tưởng bị mệ nhất trong vụ này lại là người được bỏ ra ngoài lẽ trước nhất. Còn lại tám ông khách và một chị người làm của ông Vân. Giờ giấc làm việc của tám ông đã được phối kiểm, và họ không còn gì đáng bị nghi ngờ. Rốt cuộc chỉ còn chị người làm tên là Lù thị Tâm mà tao nghi quyết là người đã dẫn đường chỉ lối cho kẻ gian. Tóm được thị Tâm là ra hết.

- Mà đã biết những gì về thị Tâm?

- Khoảng 25, 26 tuổi. Người tầm thước. Khá đẹp. Chuyên đi lừa. Rất sắc sảo nên chưa bị bắt lần nào. Bởi vậy chưa có tiền án. Hiện cặp với một gã lưu manh tên Hoạ, Trần Đông Hoạ, có tiền án, song tên này không phải là chuyên viên mở tủ sắt... Tao đã cho người đến địa chỉ của chúng, nhưng chúng đi vắng từ sáng sớm hôm qua, cửa khóa bên ngoài...

- Còn chữ ký thật? – Hiệp hỏi.

- Chữ ký thật là cái tài mở tủ sắt có khóa chữ rắc rối trong vòng 20 phút. Nội cả nước không có quá ba thằng làm nổi việc hi hữu đó. Nếu tao không làm thì một thằng đang nằm áp, còn lại hai thằng, thằng Chí cốp

pho và thằng Hồ tay nhám. Mà cho tao coi phiếu lý lịch hai thằng đó được không?

- Được chứ sao không! Đây, tao đã lấy sẵn hầu mày đây.

Thành đỡ lấy hai tấm phiếu, đọc đi đọc lại và trầm ngâm suy nghĩ.

- Tao phải cho theo dõi cả hai thằng – Thành nói.

- Khởi – Hiệp bảo bạn, giọng chắc nịch – Mày đi đúng đường, nhưng tao sợ hơi lâu. Bởi vậy tao phải lôi mày tới đây để chỉ cho mày con đường ngắn nhất. Thằng Chí làm vợ này chứ không phải thằng Hồ. Thằng Hoạ và con tâm là tông phạm. Tao đã nhờ thằng Cương ở Vũng tàu bắt giùm thằng Hoạ cho mày rồi. Lát nữa khoảng chín rưỡi mười giờ, sẽ có người dẫn giải thằng Hoạ tới đây. Con Tâm hiện lẫn lút ở quanh quán trường Trung học Tiến Đạt. Mày biết trường này không? Mặt tiền ở con đường song song với con đường nhà tao. Sân sau của nhà trường tiếp giáp với khoảng vườn nhà tao. Tao đã nhờ thằng Tích cất người canh phòng. Có một đứa thôi, sợ yếu quá, mày nên cho vài ba người tăng cường mạn ấy. Thế nào cũng tóm được con Tâm. Và tóm được con tâm là lôi ra thằng Chí, tao tin vậy...

- À, mà nhớ cho người canh cả ở Phi cảnh nữa nghe. Chúng nó đã giữ chỗ trước để rông đi Đà Nẵng đó.

***

Cũng sáng hôm ấy, mới dứt giờ giới nghiêm được một chốc, Bằng, một công chức hạng tếp riu, đã lo đi làm sớm hơn thường lệ đến hơn một tiếng đồng hồ mà lòng vẫn lo ngay ngáy không làm tròn nhiệm vụ.

Bữa nay, chàng cố ý ăn mặc xập xệ hơn chiều hôm trước để phòng cô nàng áo xanh khỏi nhận ra nếu chẳng may hai người chạm trán nhau.

Đang lo đi cho nhanh cho chóng đến nơi canh chừng được sớm sủa, bỗng dưng đụng phải một người cũng ít tuổi đi xăm xăm tới.

- Ủa! Ngỡ ai chẳng dè mày! Đi đâu mà xăng xái về lối này đó, hả Bằng? Tao tưởng mày đã đi làm ở Tổng Nha?

- Ừ thì tao làm ở Tổng Nha. Nhưng sáng nay có việc ở mạn này. Bây giờ ở đâu? Tao ngỡ mày về Cần Thơ rồi đó chứ.

- Tao có về Cần Thơ ít tháng, buồn quá lại bò lên đây kiếm việc làm cho vui. Mới lên được mấy bữa. Hiện giờ tao ở đậu nhà ông chú họ làm gác dan ở trường Tiến Đạt.

- Phải trường Trung học Tiên Đạt ở Bàn Cờ không hả Nguyên? – Bằng hỏi vội, vừa sững sốt, vừa thích thú. Tao lại chơi được không mà?

- Đó đó – Nguyên đáp – đúng ở đó đó. Lại chơi sao không được! Nhưng để khi khác : Bây giờ hơi bất tiện...

Nói xong, sợ phật lòng bạn, Nguyên vội về vớt vát:

- Tao vừa vớ được món bở, đi ăn sáng với tao đi.

- Thôi, cảm ơn – Bằng trả lời lạnh nhạt – Mà cứ đi ăn tự nhiên đi. Tao xin kiếu.

- Mà giận tao đó hả Bằng? Đi ăn với tao, chóng tao kể cho nghe vì sao tao có tiền trong khi chưa có việc làm và vì sao hôm nay tới nhà tao lại không tiện.

Thấy bạn còn lưỡng lự, Nguyên dỗ dành thêm:

- Câu chuyện khá ly kỳ. Biết đâu không giúp ích được cho mà thêm đôi chút kinh nghiệm trong thời gian tập sự.

- Ừ, đi thì đi sợ gì! Nhưng ở đâu đây?

- Ở đâu thì ở, miễn là có tái trần, gầu giòn, nước béo cho mà thì thôi chứ gì. Gớm ông bạn khó tính quá đi thôi!...

Nguyên dắt tay bạn, vừa đi vừa thủ thỉ:

- Tao vừa ở dưới xứ lên, định lại nhà một thằng bạn tá túc, nhân thể nhờ nó giới thiệu một chỗ làm. Ai ngờ nó đã phải đổi ra ngoài Trung từ cả tháng nay rồi. Đang bơ vơ, may gặp được ông chú bà con làm gác dan trường Tiên Đạt. Ông được ở cả một căn nhà rộng thênh thang ngay cuối sân chơi. Ở một mình cũng buồn, ông cho tao về ở cùng, nhân thể giúp đỡ ông những việc nặng nhọc và những việc có dính đến đôi chút chữ nghĩa nữa. Cả hai chú cháu cùng đỡ mệt. Hôm kia, tình cờ ông gặp một tên nhà thầu có tính ngược đời, không thích ở khách sạn sang trọng có đủ các tiện nghi tân thời và chỉ ưa nơi tĩnh mịch, hỏi thuê căn nhà gỗ của ông trong vài ba hôm với giá... mà đoán được bao nhiêu không?... Đoán được tao cho là giỏi.

- Chịu... Chắc đến năm ngàn.

- Khởi có năm ngàn đi! Nói cho mà ngán luôn! Ba chục ngàn đồng, đưa tiền ngay tút tít. Sướng không?

- Y thuê mắc quá làm chi vậy? Tao e có điều khuất tất.

- Không có đâu! – Nguyên trả lời, giọng tin tưởng – Ý trông người đàn ông hoàng lắm mà. Hình như y muốn chỗ rộng và yên tĩnh để dưỡng sức trước khi thu xếp đi xa để chữa bệnh. Nhà chú tao nghèo mặt rệp, có cóc khô gì đáng giá đâu mà lo mất mát. Vả lại còn có tao kia mà. Thành ra ông yên trí giao nhà trong mấy ngày nhà trường đóng cửa nghỉ lễ. Cũng là một dịp tốt cho ông có tiền về xứ hú hí với vợ con.

- Vậy là tối qua cậu có hân hạnh ở chung nhà với một ông nhà giàu ưa tĩnh mịch! – Bằng cười hỏi, vẻ chế nhạo.

- Đâu có, bồ! – Nguyên cãi.

- Ừa! Sao vậy?

- Có chi lạ đâu! Ông nhà giàu của tao chả có bệnh nào gì cả. Tao thấy ông khỏe như trâu. Nhưng ông muốn tiếp cô vợ chưa cưới trong một khung cảnh thanh tịnh và thân mật. Cô ả, con gái nhà lành, hay mắc cỡ. Thành thử ông phải năn nỉ tao đi chỗ khác chơi cho được việc.

Bằng cười ha hả, ngạo:

- Thế là bạn tôi được một châu ngũ đường. May mà không bị các ông bạn dân hốt cho vào bốt!

- Còn khuya, bạn ơi! Ông năn nỉ tao thiếu điều đứt lưỡi. Đó là chưa kể còn phải đền bù thiệt hại cho tao hai chục xấp nữa đấy chứ!

- Nhiều dữ vậy? – Bằng làm bộ ngạc nhiên hỏi – Ông giàu quá nhỉ?

- Còn phải nói! Ông đọc báo cũng hách lắm. Chiều qua, ông đưa cho tao một tờ Trần Hưng Đạo nhờ mua báo giùm, mỗi báo một tờ, không biết đọc bao giờ cho hết!

Ăn phở xong, câu chuyện vẫn chưa dứt. Bằng hỏi bạn một câu nửa nạc nửa mỡ:

- Tao muốn ngó mặt ông nhà giàu của mày một cái lấy hên, không biết có được không?

- Khó gì, để tao dẫn mày về nhà, đứng thò thần lỏi cửa sau ngó vào, thế nào cũng có lúc y xuất hiện.

Đến nơi, Nguyên bắt tay từ giã bạn và còn dặn dò thêm:

- Đứng đó thôi nghe bồ! Đừng có vào. Ông thuê nhà cốt để tránh người lạ. Mày vào không nên. Lúc nào ông bước ra sân, tự nhiên mày sẽ ngó thấy... Mà thằng này cũng kỳ, tao chưa thấy đứa nào rồi hơi như mày đó.

Ông cũng như mày, như tao, như mọi người, chứ có ba đầu sáu tay, lạ lùng chi mà mày phải đòi coi cho kỳ được!

- Thôi, mày yên chí lớn đi. Hãy lo kiếm việc làm cho may mắn, còn để mặc kệ tao. Tao sẽ không làm điều chi phiền cho mày đâu mà phòng ngại.

Bằng đứng ngó theo bạn, mỉm cười thỏa mãn:

- Đã tưởng là cánh hồng bay bổng tuyệt vời rồi, ai ngờ trời còn thương cho thằng bé thấy lại bóng con chim xanh! Chả trách người ta thường bảo sự tình cờ là cứu tinh của các nhà thám tử!

Chương 09

Bé Thu

Mới hơn bảy giờ sáng, đã có tiếng Lộc gọi ơi ơi ở cửa sau trong khi Thuận đang tập thể dục trong vườn cạnh đó.

- Thuận ơi Thuận! Mở cho tao vào đi. Chú Hiệp có nhà không mà?

- Vào đi – Thuận kéo then cửa, nói – Chú Hiệp vừa đi làm tức thì đó.

- Tao tưởng chú còn nghỉ chớ. Thế là lỡ cả việc rồi. Tao định lại từ nãy, nhưng ba tao sợ tới sớm quá, làm mất giấc ngủ của chú không tiện.

Thấy Lộc có vẻ lo buồn, Thuận hỏi sẵn đón:

- Có việc gì quan trọng mà mà buồn thiu buồn thiu vậy?

Lộc thở dài đáp:

- Ba tao bảo tao lại gấp nhờ chú gỡ giùm cho ba tao một vụ rắc rối.

Nghe có tiếng người lạ nói chuyện léo xéo trong vườn, bà Hòa ngạc nhiên bước ra, hỏi:

- Ủa! Cháu Lộc, có việc gì mà rắc rối cho ba cháu?

Lộc chấp tay cúi đầu chào và thưa:

- Thưa bác, tối qua ăn cơm ở đây xong về nhà, cháu thấy ba má cháu ngồi nói chuyện nhỏ nhỏ, thở vắn than dài và buồn rười rượi. Cháu hỏi mãi ba cháu mới bảo là bị tình nghi trong vụ mở tủ sắt ở biệt thự ông kỹ nghệ gia Vân. Ba cháu bảo : trong báo người ta nói bóng gió rằng quân gian để chữ ký lại sau khi ăn hàng với dụng ý thách thức cơ quan cảnh sát. Chữ ký đó chính là hộp quẹt máy và phong thuốc lá hút dở dang mà ba cháu để mất từ mấy hôm trước.

Bà Hòa nói:

- Vậy là có người cố ý đánh cắp mấy vật ấy của ba cháu, rồi đưa cho kẻ gian bỏ lại nhà ông Vân để đổ riệt tội cho ba cháu chứ gì. Nếu biết được người ấy là ai, truy ra là bắt được thủ phạm tức thì...

Bà an ủi tiếp:

- Cháu đừng lo. Trời không hại kẻ hiền lành, lương thiện đâu, thế nào người ta cũng tìm ra manh mối. Chú Hiệp hẹn bác chỉ đi một lát lại sở rồi về ngay chứ không ở đó hết buổi đâu vì chú còn đang nghỉ phép... Cứ yên trí ở đây chơi với em Thuận.

Chợt thấy bé Thu đứng lấp ló sau lưng anh nó, hai con mắt tròn và đen như hai hột nhãn trông thật dễ thương, bà quàng tay ôm con nhỏ vào lòng nựng nịu:

- Tội chưa! Cháu Thu đứng đây nãy giờ mà bác không trông thấy chớ! Nào để bác vào lấy xôi cho mấy anh em ăn nghe. Ăn sáng nhẩn nha, chú Hiệp về thì vừa đó, cháu Lộc.

- Dạ.

Rồi ba đưa nói chuyện bi bô, mãi quá đến nỗi không nghe thấy tiếng xe Hiệp về.

- Mấy cháu còn xôi để phần chú không đó?

Nghe tiếng Hiệp từ nhà trên bước xuống nói giỡn, chúng giật mình ngừng nhìn, cùng reo:

- A, chú Hiệp đã về!

Hiệp lại vuốt tóc Lộc và bồng bé Thu lên thơm vào đôi má phính hồng.

- Thừa chú – Lộc nói – ba cháu sai cháu sang thưa chuyện với chú về cái vụ ở nhà ông Vân hôm qua.

- Ờ – Hiệp đáp – hôm qua đọc báo chú cháu mình vô tình đâu có biết là dính dáng cả đến ba cháu nữa. Sáng nay lại sở chú mới hay.

- Vậy ba cháu có sao không chú?

Hiệp gạt đi:

- Ăn nhằm gì đến ba cháu nữa đâu mà lo cho mệt!

Lộc rụt rè thưa:

- Chiều qua, ông Quận trưởng có lại sở ba cháu gặp ông Tổng giám đốc để điều tra. Xong rồi còn mời ba cháu qua Ty làm tờ cung khai rành rọt nữa.

- Thế lẽ phải như vậy đó cháu – Hiệp nói – Nhưng ba cháu đâu có bị đe dọa. và đâu có bị bắt giữ hay làm khó dễ điều gì. Cháu về thưa với ba cháu thế này nhé : Nước ta có Hiến Pháp đảng hoàng. Và Hiến Pháp tôn trọng quyền tự do của mọi công dân. Cảnh sát bây giờ không phải là một công cụ

của bọn thông trị dùng để đàn áp dân bị trị. Trái lại, nó là một cái bánh xe trong guồng máy nhà nước có phận sự lo an ninh cho đồng bào. Cán bộ cảnh sát bây giờ đâu có phải là bọn vũ phu chỉ biết lấy đấm đá làm đầu, mà trái lại họ là những người có học, biết tôn trọng luật pháp hơn ai hết... Cháu nghe kịp không?

- Dạ kịp – Lộc thưa – cháu hiểu và cháu nhớ.

- Ngay như việc rắc rối của ba cháu – Hiệp tiếp – Có thể nói là có chứng cứ rành rành, ấy thế mà ông Cò Thành thấy ngay là ba cháu oan. Ông ấy mời ba cháu qua Ty nhưng dặn kỹ đừng ra khỏi sở cùng một lúc với ông Cò sợ có người độc miệng phao lên rằng ba cháu bị bắt. Bao nhiêu đó đủ thấy những tự do cá nhân của ba cháu không bị đe dọa mà thanh danh của ba cháu cũng chẳng hề bị thương tổn chút nào...

Thôi, bây giờ cháu Lộc lấy xe của Thuận, đạp tới sở nói cho ba cháu yên tâm đi. Nội nhật ngày hôm nay câu chuyện sẽ ngã ngũ và ba cháu sẽ không còn bị dính líu vào vụ rắc rối ấy bất cứ về phương diện nào...

- Vâng, cảm ơn chú – Lộc vui vẻ thưa – lại ba cháu xong, cháu tạt về qua nhà nói cho má cháu mừng. Xong rồi, cháu lại đây chơi với anh Thuận.

Chạy tìm bé Thu đang tha thẩn chơi một mình ở góc nhà, Lộc hỏi:

- Bé có muốn về nhà bây giờ với anh không? Về anh chở về...

Bé Thu lắc đầu phụng phịu:

- Bé hỏng về đâu. Chưa chơi được tí nào đã bắt về!... Anh tư về trước đi, em chơi ở đây với anh Thuận chị Thuần đến tối cơ...

Bà bác sĩ Hòa tươi cười reo lên:

- Phải rồi, bé Thu ở đây chơi với anh Thuận chị Thuần đến tối. Anh Lộc đi cho xong việc đi rồi về đây ăn cơm với hai bác nhé.

- Dạ. Thưa bác cháu đi, thưa chú cháu đi...

Lộc đi khỏi, bé Thu không sợ bị ai quát mắng nữa, sà ngay vào lòng Thuận nũng nịu:

- Anh Thuận chơi trò bịt mắt với bé Thu đi!

Thuận không có em nên cưng chiều bé Thu hơn anh ruột nó. Cũng có lẽ vì không có em nên mặc dầu lớn xác, thuận vẫn giữ được tính “con nít” hơn những đứa cùng tuổi có nhiều em thường tỏ ra vẻ “ông cụ”.

Nó thường sà vào lòng mẹ bắt đền mẹ phải cho nó một thằng em trai để chơi đánh lộn cho thỏa thích. Có lúc mẹ nó cười chẳng nói gì, nhưng cũng có lúc bà buồn bã xoa lưng nó và bảo : “Tại con học hành tệ quá, ba con sợ có thêm một đứa tối dạ như vậy nữa thì làm sao? Rồi ba than thở với má : Đối với một người cha, sự trừng phạt nặng nề nhất là có một đứa con dốt nát.”

Hai giọt nước mắt nhỏ xíu như hai hạt minh châu từ đôi mắt bồ câu của bà rơi xuống vỡ tan trên má thằng Thuận vừa ngửa mặt lên. Nó cũng rưng rưng nước mắt:

“Con xin lỗi má! Nào con có muốn thế đâu! Tại con học không vô. Hay là nó có vô nhưng mà nó không chịu ở lại... Ba còn nói gì nữa không má?”

Bà vỗ vỗ vào lưng con an ủi : “Ba giận thì ba nói thế, nhưng ba nguôi ngay và ba lại thương con. Ba thường khen : thằng Thuận thế mà ngoan. Anh cũng mừng. Vì học hành giỏi giang mà hư thân mất nết mới thật là vô phước. Vậy xét cho cùng, phải nói : Đối với một người cha, sự trừng phạt nặng nề nhất là có một đứa con hư hỏng.”

Thằng Thuận ôm chầm lấy mẹ, xúc động, thổn thức : “Con cố gắng, một ngày kia con sẽ sáng dạ, nhưng con vẫn cứ ngoan hoài...”

Rồi nó lại phụng phịu : “Con không thích em trai nữa đâu má! Nhỏ quá làm sao chơi đánh lộn ngang sức với con được! Má cho con một em bé gái xinh xinh như bé Thu nghe, má!...”

Có tiếng bé Thu giục nó bày trò chơi mới. Nó lên lầu rủ chị Thuần. Chị bận học không chịu xuống, nó phải chạy đi kêu mấy đứa nhỏ trong xóm vào cùng chơi cho vui.

- Mấy đứa chơi không được làm ồn nghe – nó dặn – Ra sau vườn, xa nhà, chơi cho rộng rãi...

Chơi đang vui, bỗng có tiếng chị Thuần trên lầu kêu chõ xuống:

- Thuận! Còn mấy bài toán ông nội ra, làm chưa?

- Chưa.

- Thì lo làm đi chứ. Chơi mãi. Ông nội bảo không được, ông nội buồn à!

Thuận tiu nghỉu lấy sách ra lúi húi làm bài, bỏ mặc mấy đứa nhỏ nô đùa quanh mấy gốc cây ăn trái ở cuối vườn.

Bé Thu nhỏ nhất trong bọn nhưng cũng tinh ranh nhất, lại thông thuộc nhất những chỗ khuất trong khoảnh vườn rộng thênh thang.

Nhưng những chỗ trốn kín nhất, chơi mãi chúng nó cũng biết hết. Phải kiếm xó xỉnh nào chưa đứa nào biết mới hay. Bé Thu lần lần mò ra được lối lách qua hàng rào sang vườn nhà bên cạnh.

Ở đó, vườn rộng mênh mông. Có nhiều thân cây lớn, tha hồ mà nấp. Xa xa, lại còn một căn nhà gỗ vuông vức, trốn ở mé sau có trời mới tìm thấy. Chạy ở chung quanh đó, đồ đứa nào bắt được!

Nó hí hửng nấp hết nơi này đến nơi khác trong khi các bạn nhỏ của nó nhón nhác không tìm thấy con bé xíu xọn đâu.

Chương 10

Trong Căn Nhà Gỗ

Cô gái áo xanh tất tả bước vào như người chạy trốn. Người đàn ông nằm trên giường như tự chôn mình dưới cả chục tờ báo mở rộng phủ lên người, cất tiếng hỏi:

- Chi mà hoảng hốt vậy, chị Tâm?

- Tôi sợ không khéo mình bị lộ rồi đó, anh Chí!

- Lộ làm sao được mà lộ. Tôi đã tính đâu ra đó cả rồi. Chị coi tất cả các báo ra chiều nay đây này, tờ nào cũng đăng ám ố như tờ nấy. Cảnh sát có biết cái gì đâu mà phòng ngại.

- Có người theo dõi tôi, anh ạ.

Chí cười lớn, chỉ cái gương treo trên tường, nói với một giọng chế giễu:

- Chị này ngây thơ quá đi thôi! Chị soi giùm tôi một chút vào cái gương kia kìa. Con người xinh đẹp nõn nà như thế, thiên hạ không theo thì biết theo ai bây giờ đây! Bộ chị muốn làm bà Chung Vô Diệm để cho ai ngó thấy cũng lảng xa và quay bước đi ngược chiều hay sao?

Thị Tâm phì cười:

- Giỡn hoài! Tôi có cảm giác mình bị theo dõi thực sự đó!

- Vô lý! Có theo dõi thì theo dõi tôi đây này. Tôi là một thằng có tiền án và có những thành tích đáng nể trong nghề. Còn chị, nói xin lỗi, có ai biết chị là ai đâu mà sợ hãi sợ huyền không biết nữa. Nghỉ đi, sợ vợ vẫn chi cho mệt não!

- Ờ, anh nói cũng có lý – thị Tâm trả lời có vẻ phục thiện.

- Có lý hẳn hoi chứ “cũng có lý” sao được! Đây nhé, hãy nghe Gia Cát quân sư luận đây này. Thứ nhất, nếu Cảnh sát làm việc tặc trách thì thằng cha Thụ chết mất ngáp. Dấu tay in rành rành trên hộp quẹt và bao thuốc. Hộp quẹt lại có khắc tên y thì còn nghi ngờ chi nữa. Ngữ ấy là chúa nhất đòn. Cứ xích tay lôi về bót tẩn cho một trận sặc gạch thì tội gì cũng nhận

phứt đi cho rồi. Thứ hai, nếu Cảnh sát tinh khôn xét đến tài nghệ cá nhân của các “anh hùng mở khóa” thì ngoài tôi ra còn thằng Hồ tay nhám nữa, chứ tôi đâu có giữ độc quyền. Điều tra ra thì thấy sáng hôm qua, hồi 10 giờ sáng, thằng Lý Quý Ý Chí đưng xe ở Vũng tàu. Vậy thì bao nhiêu nghi kỵ phải trút hết xuống đầu thằng Hồ tay nhám vì thằng Chí cốp pho đâu có phép phân thân mà cùng một lúc vừa đưng xe ở Vũng tàu, vừa mở tủ sắt ở Saigon được.

- À, nói đến Vũng Tàu mới nhớ, sao anh Hoạt mãi không về nhỉ. Điện tín hẹn sẽ có mặt trước bốn giờ mà sao bây giờ vẫn bật tăm?

- Cái đó cũng chả có gì là khó hiểu cho lắm – Chí cười đáp – Ông anh tôi yên trí triệu phú đến nơi, thế nào chả lả lướt ở đó thêm vài giờ cho đã. Chiều về càng mát, có “chết thằng tây đen” nào đâu mà sợ. Vả lại kế hoạch của mình là ngày mai mới rộng nên tội chi mà vội vã. Thôi, chị cứ yên chí lớn đi, anh ấy về ngay bây giờ đó. Trong khi chờ đợi, chị coi tạm mấy tờ báo đây cho đỡ buồn. Lát nữa Hoạt về, ta cùng ăn một thể...

Mãi đến tám giờ khuya vẫn chưa thấy Hoạt tới, mục Tâm lo ngại nói:

- Tôi sợ anh Hoạt bị ngăn trở ngoài đó cũng chưa biết chừng!

- Vô lý – Chí vội trấn an – nếu bị trở ngại, hấn ta đã không đánh điện báo là công việc trót lọt đúng giờ ấn định và hẹn sẽ về tới trước bốn giờ. Điều này, tôi chắc anh chàng về nhà không thấy chị nên trộm phép bay bướm mấy giờ đây.

Họ dọn đồ nguội mua sẵn ra ăn, vừa ăn vừa đợi, quá giờ giới nghiêm vẫn không thấy tăm hơi người vắng mặt.

- Thôi, khuya quá rồi – Chí nói – đừng thêm lo nghĩ chi cho mệt, chị Tâm à. Phải ngủ một giấc cho lại sức, ngày mai còn “công tác” nữa chứ. Chuyển đi ngày mai mà xuôi chèo mát mái thì cuộc đời ba đứa bọn mình tha hồ lên hương...

Họ ngỡ tương lai sẽ đến trước với họ bằng những giấc mộng tuyệt vời dệt toàn bằng hoa, bằng gấm. Nhưng, oái oăm thay, giấc ngủ chỉ tới với họ chập chờn, đứt khúc, rời rã. Tâm mơ thấy Hoạt và Chí tranh nhau va ly tiền đến đâm chém nhau chí mạng, cả hai người cùng chết trong khi giấy bạc tung tóe đầy đường, gió thổi một lúc bay mất hết không còn một tờ.

Chí thấy mình chỉ được một phần ba số tiền chính y trộm được là quá ít. Đối với công lớn của y, thế là quá bất công. Một cuộc cãi vã tay ba đã xảy ra. Một miếng không chống chế nổi hai kẻ già hàm, y nổi sùng, sẵn con dao phay, y sả cho mỗi người một nhát lăm quay ra chết. Và y một mình làm chủ cả chiếc va ly đầy nhóc...

Tỉnh dậy, lúc đó cũng đã khá muộn, cả hai người đều cảm thấy tâm hồn mình đã thay đổi sâu xa.

Chí nói bằng giọng:

- Tám giờ rồi mà chưa thấy về, lạ nhỉ?

- Vậy anh tính sao, anh Chí?

- Còn tính chi nữa chị? Ta rửa mặt mũi cho nó tỉnh táo, kiếm cái gì ăn qua loa rồi rông đi cho được việc. Đến chín giờ, hấn không tới là hấn sai hẹn, lỗi về phần hấn.

- Phải rồi, tiền cứ chia ra làm ba phần đều nhau như đã giao ước. Chín giờ, anh ấy về thì ba người đi chung, theo đúng chương trình định trước. Quá giờ ấy, anh vẫn vắng mặt thì anh và tôi đường ai nấy đi, phần của hanh Hoạt đã có tôi lo, anh khỏi phải bận tâm.

- Đâu có được! – Chí sa sầm mặt đáp – Dù Hoạt có mặt ở đây đi chẳng nữa, số tiền ấy của đôi cũng đã quá tốt rồi. Vì tuy ba người mà chỉ có hai phe. Tôi làm việc khó khăn nguy hiểm còn hai người thì khỏe phân phân. Nếu hưởng bằng nhau chẳng hóa ra bất công lắm hay sao! Vậy tôi tính thế này là gọn và công bằng. Trước hết hãy chia đôi, tôi một nửa, hai người chung một nửa. Nhưng vì Hoạt chưa về nên phần của hai người lại phải chia đôi một lần nữa để tôi giữ giùm phần riêng của Hoạt. Chị chỉ phải lo phần riêng của chị mà thôi. Thời buổi này, đàn bà con gái mang nhiều tiền quá không nên. Không giữ nổi đâu! Lại còn rước họa vào thân là khác nữa!...

Đã bực mình về đề nghị chia tiền kiểu “sư tử” của Chí, lại thêm ức về giọng điệu có vẻ dọa nạt của y, thị Tâm trả lời sảng:

- Thôi, tôi cũng cảm ơn cái lòng tốt của anh. Nhưng xin anh nhớ kỹ lại giùm tôi lời giao ước khi ba người mới sắp đặt cuộc làm ăn.

- Biết rồi! Nhưng tôi hỏi chị câu này, chị suy nghĩ cho kỹ, rồi hãy trả lời thành thực nghe. Trong ba người bọn ta, công việc của ai nặng nhọc và

nguy hiểm hơn tất cả? Một đằng, tôi phải vào sinh ra tử, trở tài nghệ trong một thời gian kỷ lục, chậm một phút là chết không kịp ngáp. Một đằng khác, ông Hoạt thì phây phây ra Vũng Tàu chơi đóng một tấn kịch để ợt đến trẻ con cũng thừa sức làm nổi, còn bà chị thì chỉ có mỗi một việc là lấy dầu ổ khóa và đánh cắp chiếc hộp quẹt và phong thuốc lá, thật là ung dung và không một chút hiểm nghèo. Có phải thế không nào?

Chủ quan, Chí tin tưởng những lý lẽ vừa đưa ra quá vững vàng để y vừa thủ lợi tối đa vừa khỏi mang tiếng nuốt lời với đồng bọn. Không ngờ thị Tâm chẳng phải tay vừa, mụ cãi đầu ra đó, có điều mụ nghĩ mình yếu thế nên không dám nói nặng e thiệt thân khi tên Chí đổ quạu dùng đến sức mạnh.

- Anh không thương đàn em, anh dậy thế – mụ nói – chứ công việc của chúng tôi đâu có quá giản dị như anh tưởng. Nếu tôi không mặt dạn mày dày đi ở đợ cho người ta mấy tháng trời thì sức mấy anh dò biết được ông Vân ra băng lấy tiền ngày nào, cất tiền ở nhà hay ở sở, ổ khóa tủ sắt ra sao, hàng ngày lúc nào nhà vắng người và vắng trong bao lâu. Không thông suốt những điểm đó, thử hỏi tài anh dùng được vào việc gì nào? Lại còn ai lo giúp anh vu oan giá họa cho ông Thụ để anh thông dong đứng ngoài vòng pháp luật mà hưởng thụ kết quả của việc làm phi pháp của anh? Còn anh Hoạt, anh ấy giúp anh đứng hẳn ra ngoài tất cả mọi sự nghi kỵ của nhà chức trách mà anh nở bảo là công việc không quan trọng à? Không có anh ấy mập mờ đánh lận con đen ở Vũng Tàu, tôi đoán chắc việc đầu tiên của Cảnh sát là hãy tóm cổ anh là một tay mở tủ sắt cừ khôi nhất nước cái đã. Anh lại cho là cái trò đùa ấy không có gì là nguy hiểm cả. Vậy thử hỏi, nếu không nguy hiểm, sao giờ này anh Hoạt vẫn chưa về?... Đó, anh thấy không, nhiệm vụ của mỗi người mỗi khác, nhưng nhiệm vụ nào cũng có phần hữu ích, khó khăn và hiểm nghèo của nó, và tất cả đều quan trọng và có giá trị ngang nhau...

Mụ nói một hơi, lời lẽ ngọt ngào vuốt ve, nhưng mỗi lý lẽ đưa ra như một gáo nước lạnh tạt vào mặt tên đồng bọn. Tên này cố cãi lấy phần phải:

- Chị muốn nói sao thì nói cho sướng miệng đi. Nhưng rốt cuộc, tôi chỉ biết có một điều : Công trạng của ông bà gom góp lại dù có to tát bằng trời

đi nữa cũng cầm bằng nước lũ trôi sông nếu không có thừng này nhúng tay vào.

Y đắc chí cười khà khà tiếp:

- Bấy nhiêu đó đủ rồi, khỏi cần vả làm chi cho thất công. Thừng này nhất định phải hưởng phần xứng đáng nhất. Bằng lòng hay không bằng lòng cũng đến thế thôi!...

Thị Tâm cười khẩy hỏi lại:

- Nói vậy, anh cương quyết nuốt lời, không đếm xỉa gì đến luật giang hồ phải không?

- Luật giang hồ! Luật giang hồ là cái gì nếu không phải luật của kẻ mạnh, luật của người cầm dao đang chuôi!

- Tôi không ngờ – Tâm sử vả – tôi không ngờ người như anh mà cũng lật lọng nhanh như vậy. Lúc chưa đầu vào đầu, cần người này người kia giúp đỡ sao nói ngon nói ngọt thế, như sẻ cửa sẻ nhà không bằng! Ấy thế mà khi đồng tiền đã nắm gọn trong tay, lại giở giọng lá mặt lá trái ngay được!...

Đuổi lý, Chí nổi sùng nói ngang:

- Ừ, lá mặt lá trái đây, làm gì tôi tốt? Đã muốn lật lọng, đây cho lật lọng luôn!... Này, muốn tốt muốn lành, đây còn nghĩ tình chia chác cho chút đỉnh. Nếu không, đừng hòng! Không có một đồng xu nhỏ cho coi...

Dứt câu, y đứng dậy quơ chiếc va ly bạc vào lòng định đai lại cho chặt chẽ.

- Ngang ngược như vậy đâu có được, bạn!

Tâm rít lên, xốc tới một tay nắm quai va ly giằng lại, một tay lăm lăm con dao sắc lẹm mà y thị rút ra từ lúc nào.

- Á à! To gan nhỉ! – Chí cười gằn trêu tức – Có giỏi cứ đâm đi.

Tâm phóng tới một nhát. Chí khẽ nghiêng mình né, và chỉ trong chớp mắt đã nắm cứng cổ tay cô gái, bẻ quặt ra đằng sau thật mạnh.

Tước dao xong, đôi mắt Chí đỏ ngầu và long lên sòng sọc. Y nghiên răng vật thị Tâm ngã sòng soài xuống đất. Rồi như nổi điên, y chặn một đầu gối lên ngực cô gái, hai bàn tay thô kệch của y đai quanh chiếc cổ nõn nà và xiết chặt, xiết chặt... Thị Tâm chỉ kêu ằng ặc lên được vài tiếng, rồi mặt đỏ lên, tím bầm, mắt trợn ngược.

Một tiếng hét lạnh lạnh bỗng vang lên. Chí giật mình, buông tay, đứng phắt dậy, ngơ ngác nhìn bốn phía chung quanh.

Trên nền nhà, thị Tâm nằm chết giắc, thân xác bèo nhèo như một mớ giẻ rách.

Chương 11

Như Một Phép Lạ

Giết người trong nháy mắt để một mình ăn trọn gói số tiền khổng lồ vừa trộm được, Chí chắc hẳn không một ai hay biết. Tiếng thét vừa rồi nhọn như tiếng thét của trẻ con, lọt vào trong nhà qua một khe hở nhỏ, sao y nghe như một tiếng sét giáng xuống trúng ngay đầu.

Thế là trong khoảnh khắc, bí mật lớn của y bỗng tiêu tan. Vì có người đã trông thấy hết, đã nghe thấy hết...

Cuống cuồng. Phải tìm ngay cách đối phó. Phải bịt miệng... Y mở tung cửa, hăm hăm bước ra.

Nghe tiếng động, một bé gái – bé Thu – đang cầm cổ chạy đi vội quay đầu ngó lại. Thấy bộ dạng gã đàn ông quá dữ tợn, bé sợ hét vía, hét lên một tiếng như người bị ma nhát rồi lại cầm đầu chạy.

Chí chạy rảo theo mấy bước đã túm được, bế thốc bé lên như quạ sớt gà con. Bé thét lên, dẫy dụa. Tên kia nắm môi tròng mắt, một tay bịt miệng em bé, một tay ghì chặt đôi chân đang quẫy đạp lung tung.

Y chưa kịp xúc em bé vào nhà đã thấy có tiếng người chạy vội trong sân. Và y sợ hết hồn khi có tiếng quát đõng dạc vang lên:

- Tên kia! Buông ngay em bé xuống!

Quay phắt lại, y ngạc nhiên thấy một thiếu niên, mặt búng ra sữa, đang nghiêm khắc nhìn mình.

Đó là anh chàng Bằng – các bạn y vẫn gọi y là Bằng sữa – mà chúng ta vừa thấy đi ăn sáng với Nguyên. Điểm tâm xong, cậu ta theo bạn về nhà coi lỗi vào nhà bạn ra sao. Rồi cứ lẩn quẩn ở ngoài hàng rào, tuy chân đi đi lại lại nhưng mắt không lúc nào rời khỏi căn nhà cây ở cuối vườn. Tịnh không thấy bóng dáng một ai ra vào ngoại trừ một em bé từ đâu chạy tới nấp sau căn nhà. Chắc là chơi trò “đi trốn đi tìm” đây. Các bạn của em cùng trạc

tuổi ở khu vườn kế bên có lách hàng rào bước qua, nhưng chúng kiểm quanh quẩn mấy gốc cây không thấy lại kéo nhau về không kiểm nữa.

Rồi bỗng đứng thấy em bé thét lên, một gã cao lớn mặt mày hung dữ mở cửa xông ra đuổi, em bé té và dẫy dựa trong tay gã.

Không cần suy nghĩ thiệt hơn, Bằng thấy phải ra tay tiếp cứu. Bèn phóng mình vào, quát : Buông ngay em bé xuống! Và đứng thủ thế chứ không thềm đánh lên.

Chí biết nguy cơ. Nếu không thanh toán gấp mấy đứa nhỏ này thì chưa chắc rút lui nổi cùng với va ly đầy nhóc bạc.

Chẳng nói chẳng rằng, y buông bé Thu xuống và xông vào tấn công Bằng tới tấp. Y vạm vỡ, khỏe như voi nhưng Bằng trẻ hơn và cũng lanh lẹ hơn nên hạ được Bằng chóng vánh không phải là chuyện dễ.

Mãi mới lừa được một thế, y đâm vào quai hàm Bằng một cú mạnh thật lực. Bằng ngã lăn quay, y mừng rỡ chuyển mình chạy theo bé Thu, bé thốc lên và hấp tấp chạy vào trong nhà. Nhưng chưa tới cửa đã thấy Bằng trở dậy và xông tới, hăng như trước. Đành phải đặt bé Thu xuống. Và một cuộc đấu sức chênh lệch lại tiếp tục diễn ra.

Bằng nhỏ con và yếu hơn, nhưng khôn ngoan vừa đánh vừa la mong có người tiếp cứu. Bé Thu sợ, vừa sợ cho mình, vừa sợ cho cái anh tử tế ở đâu tới cứu mình, cũng la hét âm lên.

Lũ trẻ đang chơi bên kia vườn nghe thấy tiếng la và tiếng đấm đá huỳnh huých rủ nhau chạy sang. Ngó thấy có bé Thu, một đứa lanh trí chạy về gọi:

- Anh Thuận! Mau mau, có người bắt cóc bé Thu kìa!

Thuận đang ngồi loay hoay làm toán, nghe kêu hoảng hồn, chân không kịp xỏ vào dép, chạy bay ra, tay vẫn cầm cây bút. Thuận đến đúng lúc Bằng vừa ngã quỵ và bé Thu đang dẫy đành đạch trong vòng tay to lớn của người lạ mặt.

Thuận phóng tới đánh xuống gáy y một đòn thật mạnh. Y choáng váng buông bé Thu xuống, lòng thâm lo phen này phải đương đầu với một địch thủ lớn mạnh. Y quay lại và mừng rơn thấy đối phương chỉ là một chú bé con còn nhỏ tuổi hơn cả cậu vừa rồi nữa. Nhưng y không ngờ thằng nhỏ này đã có sức lại còn có võ. Bao nhiêu ngón nghề ông chú truyền cho,

thằng nhỏ đem ra ứng dụng cho bằng hết, khoan khoái vì có dịp được đấm đá hết sức mình.

Chí to lớn dềnh dàng, đánh trúng đòn nào đau thấu trời đòn nấy, mà chặt vật lắm mới lừa được thế vật ngã Thuận. Thuận cũng giở miếng vật lại như chơi. Hai người, một lớn, một nhỏ, vật lộn nhau tưng bừng. Chí đoạt được cây bút trong tay Thuận và thừa thế đâm tới tập. Thuận nghiêng răng ghì chặt tay Chí không cho ngọn bút đâm xuống sâu hơn nữa.

Bé Thu thấy anh Thuận sắp thua, sợ quá, khóc ầm lên. May Bằng vừa hồi tỉnh. Y thấy Thuận cầm cự thật dũng mãnh nhưng tất bị lâm nguy nếu không có người khỏe hơn tiếp cứu. Sực nhớ có cây còi trong túi, y lấy ra rúc lên từng hồi vừa cướp tinh thần tên gian, vừa hy vọng được cảnh binh đi tuần nghe tiếng.

Trong khi đó, các em nhỏ bạn nô đùa của bé Thu không biết làm gì hơn là đi nhặt những hòn đá, đứng xa xa mà chọi vào người tên Chí. Một em nhớ ra nhà còn chú Hiệp ở trên lầu vội ba chân bốn cẳng chạy về gọi.

- Chú Hiệp ơi! Xuống mau cứu anh Thuận! Người ta sắp giết chết kia kìa!

Không kịp hỏi đầu đuôi, Hiệp theo tay em trở chạy tới như bay.

Giữa sân, cuộc đập lộn đã đến hồi gay cấn nhất. Gió thổi hiu hiu như phe phẩy quạt cho những người đang tháo mồ hôi để giành lấy sự sống. Những mảng nắng từ trên những ngọn cây cao rớt xuống, lúc đọng trên sân, lúc chập chờn xê dịch theo hơi gió. Thuận đã đề được lên mình tên Chí bỗng thấy đầu óc như sáng suốt hẳn ra. Như những tia nắng đã chiếu vào đến tận cùng khối óc u mê. Nhanh như những khúc phim chiếu vội, những gì nó đã học, những hàng chữ, những con số nổi lên trong bóng tối bằng những nét lân tinh. Nó mừng rỡ, dường như quên không còn quan tâm đến cuộc đấu sức chí tử. Chỉ hơi phân tâm một chút, nó đã bị đối phương lật ngược thế cờ. Chí lật mình, cả tấm thân bồng bềnh của y đè nặng lên người Thuận. Hai tay y như hai gọng kìm sắt xiết cổ cậu bé như lúc nãy y đã xiết cổ thị Tâm. Bằng liều mạng xông tới cứu nguy.

Hiệp phóng mình chạy bay tới đúng lúc Bằng vừa bị một đá té nhào, còn Thuận thì đã kiệt sức, nằm sóng soài trên mặt đất không dậy nổi.

Đang đà chạy tới, Hiệp tung chân đánh phủ đầu bằng một ngọn song phi. Trúng một lúc hai đòn nặng vào mặt và vào ngực, Chí hự lên một tiếng xoái hai tay và gục xuống. Như say đòn, y cố gượng đứng lên, nghiêng răng xông tới vừa vịn để lãnh một trái đấm thẳng vào cằm mạnh như búa bổ.

Y bị bắn lùi về đằng sau đến năm sáu bước, chưa kịp nhả xuống đã nghe có hai bàn tay cứng như sắt đỡ ở lưng, đồng thời một vật lạnh lạnh được quàng nhanh vào cổ tay y.

Hiệp sửng sốt một giây trước khi cười ha hả và nói bông lơn:

- Thành đó hả? Sao mà căn khéo thế?... Sướng nhé! Đợi người ta làm cỗ xong mới tới sực thật là vừa miệng!

- Bọn tôi thật đoảng – cò Thành đáp – Từ sáng đứng bo bo ở đằng cửa trước chả được việc gì. Vừa may, tôi sốt ruột đảo một vòng ra phía này, nghe tiếng còi cấp cứu của chú bằng mới biết đấy chứ.

Trong khi Cò Thành vỗ vai khen ngợi Bằng thì bé Thu lại nắm tay Hiệp, chỉ vào căn nhà gỗ, mách:

- Chú Hiệp ơi! Trong đó còn một người đàn bà bị ông kia bóp cổ chết rồi!

Nghe tiếng con nhỏ tỏ vẻ, Thành và Bằng lôi tên Chí vào trong nhà đúng lúc thị Tâm vừa hồi tỉnh.

Cò Thành hơn hở bước ra khoe:

- Nhờ anh Hiệp và chú Bằng, đôi chim này mới không bay thoát. Nếu không, chắc tôi cũng còn một với chúng nó.

- Nhờ con nhỏ xíu xọn này nè – Hiệp xoa đầu bé Thu nói – Con gái út ông Đặng văn Thụ đấy. Bé Thu nghịch tinh xé rào qua vườn hàng xóm chơi, tình cờ nghe và trông thấy cặp kia nên chuyện mới vỡ lở ra mau như anh thấy đó.

- Vậy hả? Bé Thu giỏi quá! – Cò Thành xoa má em khen – Mà cũng xinh quá đi thôi. Cho chú thớm cái nào, bé Thu!

***

Gió mát vẫn hiu hiu. Nắng vẫn xuyên qua kẽ lá, nhảy múa trên sân. Và trong đầu óc Thuận vẫn thấy ngời lên những nét lân tinh mặc dầu thân xác nó rã rời mệt mỏi.

Thành và Bằng lo áp giải Chí cốp pho và thị tâm về Ty cùng với va ly bạc. Hiệp bỗng bé Thu và dất Thuận về nhà.

Chàng bảo lũ trẻ trong xóm:

- Các cháu về nhà đi, lúc khác hãy sang chơi với Thuận. Bây giờ anh Thuận mệt, để cho anh Thuận nghỉ nhé.

Về đến nhà, Thuận mới thấy thâm mệt. Quần áo rách tả tơi, thương tích cùng mình.

Bà nội lo đốt lưởi dao bở cau, xát tí muối vào và day lên trên các chỗ bầm. Mẹ nó muốn sai người tới nhà thương kêu bác sĩ Hòa về lo cho con nhưng ông nội và chú nó gạt đi.

- Không sao đâu chị – Hiệp nói – Sây sát chút đỉnh thôi, không có vết nào nặng cả. Để em lo cho cháu được rồi. Thuận lấy cùn 90 và pha thau thuốc tím cho chú là đủ.

- Má cho con ly nước cam – Thuận nhõng nhẽo với mẹ – Hay nước chanh cũng được. Con khát khô cả cổ.

Uống xong, nó nằm nhắm mắt thiếp đi, mặc cho chú nó và chị nó rửa sạch các vết thương.

Bỗng dưng, nó mở mắt ra, nhoẻn miệng cười bảo Thuận:

- Em nhớ ra rồi. Hôm nọ, chị bảo chị Hương rằng hai câu thơ:

Và trời gặp hội mây năm vẻ

Lấp bể ra công đất một hòn.

Là của cụ Phan Bội Châu. Không phải đâu chị. Trong một bài thơ của ông Tú Xương làm gửi thăm cụ Phan đó.

- Đúng rồi! – Thuận đáp – Chị cũng đã thấy chỗ làm ấy. Mà sao em biết?

- Em vẫn thường khoe, những gì em học cũng như những gì em nghe thấy chị đọc hay trông thấy chị viết, em nhớ như in vào trong óc, nhưng chỉ được một lúc thôi, rồi tất cả bị xóa nhòa cho nên em cứ học đâu quên đó. Vừa rồi, nằm nghỉ, em nghĩ đến đâu là thấy ngay những chữ cần nhớ nổi lên như in bằng những nét ánh sáng trong óc em. Thế có lạ không chứ!

Nằm dưỡng thần một lúc nữa, nó mở mắt ra nói tiếp:

- Chị Thuận này. Bài toán chị làm tối qua trên bảng trật. Vì sao chị biết không? Chị quên không lấy căn của ab đó.

- Trời ơi! Thằng nhỏ này hay quá, chú Hiệp ơi! Nói trúng ngay boong. Hay là chú bảo nó để nó trộ cháu đó?

- Không. Chú có bảo gì đâu.

Rồi Hiệp trầm ngâm tiếp:

- Chú thấy rồi! Chú hiểu rồi!

Chàng chú ý xem xét từ trên xuống dưới tất cả các vết thương, nhất là những vết không bầm và không chảy máu. Chàng bảo Thuận cố nhớ xem khi bị những vết ấy, trong người có thấy gì khác không.

Thuận ngẫm nghĩ và chỉ nhớ mải mại rằng khi bị ngọn bút đâm vào đầu và ống chân, nó có thấy quanh vùng bị đâm nóng rần rật lên một lúc. Cả khi bàn chân dẫm phải một viên đá nhọn, nó không thấy đau mà chỉ thấy tê tê, một cái tê tê có thể nói là rất dễ chịu.

Hiệp gạt gù có vẻ thích thú, lên lầu lấy mấy cây kim dùng trong khoa châm cứu, vuốt cồn 90 cho sạch rồi thận trọng châm vào một huyết trên đỉnh đầu, hai huyết ở phía trên gan bàn chân và hai huyết ở bắp chân, mé trong.

Thuận nhận thấy khi những huyết này được châm, nó cũng thấy tê tê và nóng ran cả người, cảm giác này còn rõ ràng và khoan khoái hơn khi nãy gấp bội.

Một lát sau, nó mừng rỡ ngồi dậy ôm lấy Hiệp.

- Chú ơi! – nó reo lên – có lẽ cháu khỏi bệnh rồi, khỏi hết bệnh ngu tối rồi. Y như một phép lạ, chú ơi! Những gì cháu tưởng quên đi, giờ hiện về rõ ràng trong óc bằng những nét chữ sáng vô cùng.

Chị nó đi ngang qua, nó giữ lại và khoe:

- Chị Thuần ơi! Em khỏi rồi. Giờ em có thể theo học chương trình trung học bằng những đứa cùng tuổi em rồi.

- Thế à! Thuận thấy thế nào, nói chị nghe đi.

- Em thấy trong tận cùng óc của em có những tia ánh sáng tuyệt vời rọi tới khiến cho em nhớ lại được những gì em đã học nhưng đã chót quên mất trong lúc tối tăm.

- Trời ơi! – Thuần reo lên – Sung sướng quá! Thằng Thuận hết ngu rồi, má ơi! Thật là một phép lạ!...

Chương 12 (hết)

Một Vài Suy Diễn

Quá trưa, bác sĩ Hòa từ nhà thương về thấy trong nhà nhộn nhịp khác thường. Chưa kịp hỏi đã thấy bà Hòa chạy ra nắm lấy tay và nói bằng một giọng rung rung vì xúc động:

- Phúc đức quá, anh ơi! Thành Thuận nhà ta khỏi rồi!

- Con đâu?

- Con nó còn nằm trong kia. Chú ba vừa châm cho con xong. Thật là tuyệt diệu. Con nó đã sáng láng không thua gì chị nó...

Cơm nước xong, anh em ngồi hầu trà ông cụ.

Hiệp thưa chuyện vừa qua cho cha và anh nghe:

- Thưa thầy, con vẫn ngờ trong người thành Thuận có một cái gì không ổn nên mới tối tăm như vậy. Lại một điều là chỉ tối tăm về việc học chữ, chứ về mọi phương diện khác vẫn bình thường. Con có nghi ngờ về một số huyết không được khai thông, nhưng chưa dám quyết đoán. Hôm nay, sự tình cờ đã giúp con định được những huyết cần châm cũng như cách đây mấy ngàn năm sự tình cờ đã giúp cổ nhân phát minh ra khoa châm cứu.

Thành Thuận bị người ta đâm nhiều vết trong đó có một số chẳng những không chảy máu mà còn làm cho nó thấy tê tê ở chỗ bị đâm và nóng rần rần ở khắp chung quanh. Đó là dấu hiệu châm đúng huyết.

Các vết thương được lau xong, cháu bỗng nhớ ra những bài học cũ, cả những bài mà nó nghe lỏm chị nó học nữa, phân biệt được cả những chỗ đúng chỗ sai, dường như khối óc tối tăm của nó vừa được những tia nắng nhiệm màu chiếu vào. Và những gì đã học qua dường như được in rõ trên nền óc bằng những nét sáng...

Con mừng quá, hỏi kỹ cháu từng điểm rồi châm cho cháu huyết Bách Hội trên đỉnh đầu, huyết Dũng Tuyền ở phía trên gan bàn chân và huyết Tam âm giao ở mặt trong bắp chân. Đó là những huyết quan trọng vốn trị

được nhiều bệnh nhưng con không ngờ lại kỳ diệu đến mức ấy đối với căn bệnh lạ của cháu.

Ông cụ khen:

- Ủ, thầy cũng không ngờ khoa châm cứu của Đông phương mình lại hay đến thế. Cũng là phúc cho nhà mình gặp được cái may trong cái rủi.

Bác sĩ Hòa thưa:

- Chuyến này con phải nghiên cứu tường tận khoa châm cứu để bổ túc cho khoa học Tây phương mới được. Nghe nói khoa châm cứu chữa được nhiều bệnh mà Tây y chịu bó tay. Sự thực có phải vậy không chú?

- Thưa anh, nói bó tay e có hơi quá – Hiệp đáp – Đúng ra thì phải nói có một số bệnh khoa châm cứu trị mau lẹ và chắc chắn hơn Tây y, và dĩ nhiên là cũng đỡ tốn kém hơn.

- Thí dụ?

- Thưa, như các chứng phong thấp, nhức mỏi, tê bại.

***

Buổi chiều, tan sở, ông Đặng Văn Thụ không về ngay nhà mà lại cho xe phóng thẳng đến nhà thằng Thuận đón hai con, thằng Lộc và con Thu, đang chơi ở đấy.

Lòng ông vui như mở hội. Là vì ông Cò Thành vừa có nhã ý gọi đây nói báo tin cho ông mừng : các thủ phạm và tòng phạm vụ trộm lớn lao ở nhà ông Văn đã bị câu lưu và đã thú hết tội, ông không còn sợ bị liên lụy bất cứ về phương diện nào nữa.

Bước vào nhà Thuận, ông cũng thấy nhà này vui như Tết. Bé Thu ôm chân cha, giới thiệu:

- Chú Hiệp ơi! Ba bé Thu đây nè!

Chào hỏi xong, ông Thụ trịnh trọng nói mấy lời cảm ơn Hiệp đã can thiệp giúp khiến cho bản thân ông được đối xử tử tế và vụ án được tra xét nhanh chóng.

Hiệp cười nói:

- Không phải như vậy đâu, ông anh. Xin ông anh đừng dậy thế. Là vì khi vụ trộm xảy ra, chú cháu tôi còn đang ở Vũng tàu thì làm sao can thiệp cho ông anh được. Có điều ông Cò Thành cũng như các cán bộ khác trong ngành được huấn luyện đầy đủ về chuyên môn cũng như về đạo đức, đã

sáng suốt nhận định để nền an ninh của tập thể được tôn trọng trong khi phẩm cách của cá nhân không hề bị xem thường.

- Thế nghĩa là... – Thụ ngập ngừng muốn hỏi kỹ.

- Dạ, thế nghĩa là chỉ thoáng nhìn, Cò Thành đã biết ngay rằng ông oan. Nói cách khác, ông có một cái a-li-bi rất vững chắc.

- A-li-bi là cái gì hả chú? – Lộc tò mò hỏi.

Thụ trừng mắt nhìn con, rầy:

- Chú đang nói, sao con nói leo vậy? Hồn hào quá!

- Không sao đâu, ông anh – Hiệp nói đỡ – Tiện dịp, tôi giải thích luôn cho mấy cháu nghe danh từ chuyên môn ấy, cũng là một cái hay.

Rồi Hiệp tươi cười giảng rành rọt cho Lộc, Thuận:

- Mấy cháu à, “a-li-bi” là một ngoại ngữ có nghĩa là sự vắng mặt ở một nơi được minh chứng bởi sự có mặt ở một nơi khác. Nếu xỏ nho thì đó là một “phạm tội trường ngoại”. Nói nôm na cho dễ hiểu thì như thế này : Nếu một người chứng minh được rằng mình đang ở Lái Thiêu lúc 12 giờ trưa thì người ấy không thể bị tố cáo phạm tội ở Biên Hòa cũng đúng lúc 12 giờ trưa hôm ấy.

Quay sang Thụ, Hiệp tiếp:

- Ông anh gặp được một trường hợp may mắn lạ thường. Người ngay được trời tựa là vậy. Cho nên vụ trộm xảy ra lúc 10 giờ sáng trong khi ông anh bận thuyết trình ở sở từ 9 giờ đến 11 giờ hơn, cả sở đều biết và đều có thể làm chứng giùm. Khi điều tra, người phụ trách chẳng cần sáng suốt lắm cũng thấy ngay rằng ông anh không thể cùng một lúc có mặt ở sở và ở nhà ông Vân được. Do đó, Cò Thành để ông anh ra ngoài vụ này là lẽ đương nhiên.

- Thành thử – Thụ cười hỏi – chiếc bật lửa và phong thuốc lá chả dùng được vào việc gì?

- Chẳng những thế, chúng còn báo hại nữa là đàng khác. Thật là khéo quá hóa vụng. Vì chính chúng dẫn đường cho ông Thành truy ra thị Tâm là đầu não vụ này.

- Vậy sao?

- Vâng. Ông ấy lấy lời khai của ông anh và của ông bà Vân, đem so với lý lịch của chị Tám với lý lịch của Lù thị Tâm thì thấy ngay Tám với Tâm chỉ

là một người. Và cũng luận ngay ra rằng y thị lập chước lấy cắp mấy vật kia để trút tội vào ông anh.

- Dạ, tôi hiểu, ông Cờ Thành nắm được mấu chốt là thị Tâm. Nhưng làm thế nào bắt được y thị và làm thế nào truy ra kẻ gian mở tủ sắt?

- Tìm hiểu xem ai mở tủ sắt là một điều không mấy khó. Vì mở một tủ sắt có khóa chữ tối tân trong vòng 15, 20 phút đâu có phải là chuyện kẻ gian nào cũng làm được. Trong số những tên cừ khôi có tiền án, chỉ vắn vắn có ba tên làm nổi. Một tên hiện đang đền tội ở Chí Hòa. Vậy chỉ còn hai tên : Chí cốp pho và Hồ tay nhám. Lùng hai tên đó là ra. Duy hơi mất thì giờ một chút, nhất là không biết địa chỉ hiện tại của chúng cũng như của thị Tâm.

Thụ cười sung sướng nói:

- Vậy mà tìm ra được cả, kẻ cũng hay thật. mà trong vòng có 24 tiếng đồng hồ!

Lộc không dừng được nói xen vào:

- Thừa ba, đó là nhờ chú Hiệp. Chú ngồi hóng mát ở Vũng tàu với chúng con mà biết được trước cả vụ trộm và tên của thủ phạm, ba xem có chúa không?

Hiệp cười khiêm tốn:

- Tất cả chỉ là nhờ tình cờ. Sự tình cờ thường giúp rất nhiều cho người làm thuốc cũng như cho người lùng bắt quân gian.

Đầu đuôi thế này, xin kể ông anh rõ. Sáng hôm qua, tôi đang ngồi hóng mát ngoài bãi biển thì hai cháu, Lộc và Thuận, chạy lại khoe rằng chúng vừa chứng kiến một tai nạn xe hơi suýt chết người. Thằng thuận bảo nghe rõ tên người lái xe là Lý Quý ý Chí. Nó nhớ đích xác vì tên có bốn chữ mà chữ nào cũng tận cùng bằng “ý” cả. Thằng Lộc cãi không phải vì nó biết mặt người lái xe có tiệm sửa xe ở Saigon và nhất quyết y tên là Ba Hoạt. Nó còn nhớ rõ ba Hoạt có một cái thẹo khá lớn ở thái dương bên mặt.

Chúng nó lại còn để ý thấy người lái xe cho xe chạy thông thả trong thị xã rất lâu trước khi phóng nhanh để gây ra tai nạn. Y còn coi đồng hồ trước khi phóng nữa.

Tôi vốn là người trông nom Sở Văn Khố của Tổng Nha nên nghề nghiệp bắt buộc phải thuộc tên họ, tướng mạo và thành tích đặc biệt của

những tay anh chị cừ khôi có nhiều tiền án. Bởi vậy chỉ chịu khó suy diễn một chút là thấy ngay rằng tên Lý Quý Ý Chí định làm một mẻ lớn vào lúc 10 giờ. Ở Saigon hay ở đâu thì chưa rõ. Y sợ bại lộ nên nhờ một tên có hình dáng hao hao giống y cầm thẻ căn cước và thẻ chủ quyền xe của y, lái xe đi Vũng tàu và tạo ra một tai nạn xe hơi tuy không chết người nhưng khá nghiêm trọng để Cảnh sát phải làm biên bản. Một khi có biên bản ấy rồi, y sẽ yên trí có một a-li-bi vững chắc. Cảnh sát làm chứng cho y thì sựa quá rồi còn gì nữa! Thật không may cho chúng, mưu mẹo cao siêu vậy mà bị hai thằng nhóc này vô tình phá vỡ.

- Sau đó chú ra Bưu Điện và Ty Cảnh sát làm gì hả chú? – Thuận hỏi.

- Các cháu bảo thấy y đi xích lô ra Bưu điện, chú đoán y liên lạc với đồng bọn. Chú cần phải phối kiểm xem mình đoán có trúng không. Nếu trúng, sẽ biết vụ trộm xảy ra ở Saigon hay ở đâu, và biết luôn được cả địa chỉ của chúng nữa. Quả y như rằng. Chú xuất trình thẻ hành sự xong, ông Trưởng Ty cho coi ngay bản văn bức điện tín vừa đánh đi. Điện tín gửi cho Lý Quý Ý Chí ở Saigon và ký tên Trần Động Hoạt. Nội dung văn tắt như sau:

“Xong mười giờ (Chấm) về tới trước mười sáu giờ (Hết).

Thế là chắc chắn vụ trộm xảy ra ở Saigon lúc 10 giờ. Thủ phạm là Lý Quý Ý Chí và tòng phạm là Trần Động Hoạt.

- Rồi ông làm thế nào mà bắt ngay được tên Hoạt? Và theo dõi được thị Tâm?

- Giản dị lắm, thưa ông anh. Ở Bưu điện ra, tôi ghé Ty Cảnh sát. Trưởng Ty là anh Cương, bạn thân của tôi, nên nhờ vả dễ lắm. Trước hết, tôi điện thoại về Tổng Nha nhờ cho người đến địa chỉ của tên Chí cùng với viên bưu tá để coi ai nhận bức điện tín thì ghi căn cước và kín đáo theo dõi. Rồi tôi nhờ anh Cương cho người tới trạm kiểm soát bắt giữ tên Hoạt khi y lái xe sắp rời khỏi thị xã.

Quả nhiên, khoảng một giờ hơn, ăn uống nghỉ ngơi xong, y ung dung lên đường. Đến trạm kiểm soát, xe bị chặn lại. Viên cảnh sát phụ trách đơn đả chào y trước : “Kìa ông Chí! Chào ông, ông về Saigon sớm vậy?” Y ngạc nhiên nhưng nhận ra ngay viên cảnh sát vừa lập biên bản đưng xe hồi nãy. Đó là một cách buộc y phải xuất trình thẻ căn cước của tên Chí thay vì thẻ căn cước thật của chính y. Y mắc mưu một cách dễ dàng. Cầm tấm thẻ,

viên cảnh sát lễ phép mời y vào gặp ông Trưởng Ban. Ông này làm bộ ngạc nhiên thấy tướng mạo đương sự không phù hợp lắm với những đặc điểm ghi trên căn cước. Buộc lòng phải xin lỗi y và yêu cầu cho lấy dấu tay. Dĩ nhiên là dấu tay y không giống dấu tay in trên thẻ. Bị căn vặn và không chối cãi vào đâu được, y đành phải lòi ra tẩm căn cước thực. Thế là y bị bắt giữ về tội dùng hai căn cước.

Như thương hại giùm cho tên Hoạt, ông Thụ cười nói:

- Thành thử tên Hoạt bị bắt trong khi y chưa được biết vụ trộm có trót lọt không?

- Chính thế. Y cũng không ngờ chính vì vụ trộm ấy mà y bị bắt. Sáng nay đến Tổng Nha, y vẫn định ninh tội dùng hai căn cước để gỡ. Đến khi thấy hai tên đồng bọn bị xích tay giải về mới ngã ngửa ra là cuộc làm ăn của chúng đã hoàn toàn thất bại.

Rồi chỉ vào Thuận và Lộc, Hiệp kết luận:

- Tất cả chỉ vì hai thằng nhóc con này xí xọn. Chúng nó lại còn bảo tôi là ông Ba Phải nữa chứ!

Hai đứa cùng cãi:

- Đâu phải vì hai cháu. Nhờ tài suy đoán của chú đấy chứ!

Chúng nó dụ bé Thu cùng vỗ tay reo:

- Hoan hô chú Hiệp! Hoan hô chú Hiệp!

Lộc khoe với ba nó:

- Sáng nay, suýt nữa bé Thu bị tên Chí bắt cóc, may có anh Bằng và anh Thuận can thiệp. Đánh nhau mù trời tối đất. Thuận nhờ bị mấy vết thương trúng huyết nên chú Hiệp châm cho mấy mũi, khỏi được bệnh hay quên. Giờ Thuận giỏi lắm, ba ơi!

- Ô, thế thì may quá! Thật là trời thương đó. Lộc và bé Thu hoan hô mừng anh Thuận đi!

Hai đứa vỗ tay reo:

- Hoan hô anh Thuận! Hoan hô anh Thuận!

Bé Thu phụng phịu:

- Nhờ có bé mới xích tay được hai tên ăn trộm ở trong căn nhà gỗ mà chẳng ai khen bé hết!

Cả nhà phì cười. Bà Hòa đổ dành:

- Quên đây! Bé Thu giỏi lắm chứ! Bé Thu giỏi nhất mà! Nào cả nhà
hoan hô bé đi.

- Hoan hô bé Thu! Hoan hô bé Thu!...

05-1-73

CHÂN PHƯƠNG